

Uzasadnienie

Spis treści

1. POTRZEBA I CEL REGULACJI	4
2. ZAKRES ZMIAN W PROJEKCIE USTAWY	4
2.1. w art. 1 – zmiana ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380)	4
2.2. w art. 2 – zmiana ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.)	6
2.3. w art. 3 – zmiana ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502, z późn. zm.)	7
2.3.1. zmiana w pkt 1 - poszerzenie kręgu pracodawców, którzy mogą żądać od osób ubiegających się o pracę podania danych o niekaralności	7
2.3.2. zmiana w pkt 2 i 4 - złagodzenie wymogów prawa pracy wobec małych przedsiębiorców (zatrudniających nie więcej niż 50 pracowników)	9
2.3.3. zmiana w pkt 3 - wydawania świadectwa pracy wynikającego z zakończonych umów w przypadku zatrudnienia na podstawie kolejnej umowy u tego samego pracodawcy	9
2.3.4. zmiana w pkt 5 - wprowadzenie wymogu formy pisemnej pod rygorem nieważności dla umowy o współodpowiedzialności materialnej pracowników za mienie powierzone	10
2.3.5. zmiana w pkt 6 - wydłużenie z 7 do 14 dni terminu do wniesienia przez pracownika odwołania do sądu od wypowiedzenia umowy o pracę	11
2.4. w art. 4 – zmiana ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 111 i 2199)	11
2.5. w art. 5 – zmiana ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290)	12
2.5.1. zmiany w pkt 1, 2, 3, 5 lit. b i c, 6, 9, 10 lit. a i b, 11, 13, 14, 15, 16 - zastąpienie sformułowania „właściwy organ” zwrotem „organ administracji architektoniczno-budowlanej” lub „organ nadzoru budowlanego”	12
2.5.2. zmiany w pkt 4, 5 lit. a, 10 lit. c - zwolnienie niektórych robót budowlanych z pozwolenia na budowę lub zgłoszenia (zmiany w art. 29 i 30)	12
2.5.3. zmiany w pkt 5 lit. b i c, 11, 13 - skrócenie rozpatrywania zgłoszeń z 30 do 21 dni, wydawanie zaświadczeń o niewnoszeniu sprzeciwu	14
2.5.4. zmiany w pkt 6 - doprecyzowanie przepisów w zakresie istotnego odstąpienia od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę oraz wprowadzenie odstępstwa 2%	15
2.5.5. zmiany w pkt 7 - regulacje w zakresie tymczasowych obiektów budowlanych	15
2.5.6. zmiana w pkt 9, 10 lit. b - uchylene wymogu rozpoczęcia postępowania legalizacyjnego pod warunkiem zgodności z decyzją o warunkach zabudowy	15
	1

2.5.7.	zmiana w pkt 10 lit. b - ujednoczenie brzmienia art. 48 i 49b w zakresie jednej z przestępstw umożliwiających legalizację budowy	16
2.6.	w art. 6 – zmiana ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.)	16
2.7.	w art. 7 – zmiana ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1099, z 2015 r. poz. 1505 oraz z 2016 r. poz. 65)	17
2.8.	w art. 8 – zmiana ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.)	17
2.9.	w art. 9 – zmiana ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121 z późn. zm.)	17
2.10.	w art. 10 – zmiana ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 1998 r. Nr 144 poz. 930, z późn. zm.)	19
2.11.	w art. 11 – zmiana ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz.U. z 2015 r. poz. 1036, z późn. zm.)	20
2.12.	w art. 12 – zmiana ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030 z późn. zm.)	20
2.12.1.	zmiany w pkt 1, 4 i 7	20
2.12.2.	zmiany w pkt 2, 3, 9-11	21
2.12.3.	zmiany w pkt 5, 6, 12 i 13 - zwiększenie ochrony wspólników/akcjonariuszy mniejszościowych	21
2.12.4.	zmiana w pkt 8 - brak pieczęci na dokumencie akcji	23
2.12.5.	zmiana w pkt 14 - zgodność przepisów KSH z przepisami ustawy SDG w zakresie postępowania o wykreślenie przedsiębiorcy z CEIDG	24
2.13.	w art. 13 – zmiana ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1125)	24
2.13.1.	zmiana w pkt 1 w lit. a - wstąpienie w prawa i obowiązki poprzedniego eksploatującego	24
2.13.2.	zmiana w pkt 1 lit. b i pkt 2 – elektroniczne dokumenty	25
2.13.3.	zmiana w pkt 3 – umarzanie, odraczanie, rozkładanie na raty należności przypadających UDT	26
2.14.	w art. 14 – zmiana ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 z późn. zm.)	26
2.15.	w art. 15 – zmiana ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1242)	28
2.16.	w art. 16 – zmiany ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584 z późn. zm.)	33
2.16.1.	zmiany w pkt 7-12 - w zakresie kontroli	33
2.16.1.1.	zmiana w pkt 7 - kontrole na podstawie identyfikacji prawdopodobieństwa naruszenia prawa „analizy ryzyka”	34
2.16.1.2.	zmiana w pkt 7- informacja o procedurach kontroli na stronach internetowych organu kontroli	34
2.16.1.3.	zmiana w pkt 8 - tryb pobierania próbek i dokonywania oględzin	35
2.16.1.4.	zmiana w pkt 9 - dotycząca książek kontroli	37

2.16.1.5.	zmiana w pkt 10 - umożliwienie przeprowadzania wspólnych kontroli	37
2.16.1.6.	zmiana w pkt 11 - zakaz ponownej kontroli	37
2.16.1.7.	zmiana w pkt 12 - sprzeciw na przedłużenie czasu kontroli. Możliwość złożenia skargi do sądu na postanowienie organu kontroli	38
2.16.2.	zmiany w pkt 1 i 6 - interpretacje	39
2.16.2.1.	zmiany w pkt 1	40
2.16.2.2.	zmiany w pkt 6	41
2.16.3.	zmiany w pkt 3-5 - w zakresie CEIDG	42
2.16.3.1.	zmiana w pkt 3 – dot. danych wpisowych w zakresie NIP	42
2.16.3.2.	zmiana w pkt 3 - w zakresie wpisu danych adresowych do CEIDG	42
2.16.3.3.	zmiana w pkt 3 - w zakresie podawania kodu PKD	42
2.16.3.4.	zmiana w pkt 3 - w zakresie zgłaszania informacji o ogłoszeniu upadłości	42
2.16.3.5.	zmiana w pkt 3 - w zakresie zgłaszania informacji o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego	43
2.16.3.6.	zmiana w pkt 3 - wprowadzenie obowiązku złożenia wraz wnioskiem o wpis do CEIDG oświadczenia o posiadaniu tytułu prawnego do lokalu	43
2.16.3.7.	zmiana w pkt 4 - uzupełnienie przesłanek niepoprawności wniosku o wpis do CEIDG	43
2.16.3.8.	zmiana w pkt 5 - nieujawnianie w „historii wpisu” niektórych danych adresowych	44
2.16.4.	zmiana w pkt 2 - dostosowanie przepisu art. 14a ust. 1d <i>ustawy SDG</i> do nowego brzmienia definicji „osoby sprawującej osobistą opiekę nad dzieckiem” w związku ze zmianą <i>ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych</i>	44
2.17.	w art. 17 - zmiany ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2015 r. poz. 2273 i 2278 oraz z 2016 r. poz. 266 i 542)	44
2.18.	w art. 18 – zmiany ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2013 r. poz. 888 oraz z 2015 r. poz. 1688)	45
3.	ZGŁOSZENIE LOBBINGOWE	46
4.	OŚWIADCZENIE O ZGODNOŚCI PROJEKTOWANYCH REGULACJI Z PRAWEM UNII EUROPEJSKIEJ	46
5.	OCENA, CZY PROJEKT USTAWY BĘDZIE PODLEGAŁ NOTYFIKACJI ZGODNIE Z PRZEPISAMI DOTYCZĄCYMI FUNKCJONOWANIA KRAJOWEGO SYSTEMU NOTYFIKACJI NORM I AKTÓW PRAWNYCH	46
6.	INFORMACJA DOTYCZĄCA PRZEDSTAWIENIA PROJEKTU WŁAŚCIWYM ORGANOM I INSTYTUCJOM UNII EUROPEJSKIEJ.	46
7.	TERMIN WEJŚCIA W ŻYCIE	46

1. Potrzeba i cel regulacji

Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców stanowi element pakietu ułatwień dla przedsiębiorców „100 zmian dla firm”, będącego I etapem realizacji Planu na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju.

Celem projektowanej ustawy jest poprawa warunków prawnych wykonywania działalności gospodarczej w Polsce. Realizacji tego celu służyć będzie redukcja niektórych obowiązków administracyjnych, doprecyzowanie zagadnień wywołujących wątpliwości interpretacyjne, zmiany wspierające rozwój przedsiębiorczości i podniesienie efektywności pracy, usprawnienie procesu inwestycyjnego oraz zmniejszenie uciążliwości kontroli działalności gospodarczej. Proponuje się zmiany m.in. w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, w prawie pracy i ubezpieczeń społecznych, w prawie budowlanym, prawie technicznym, prawie handlowym oraz finansowym i ochrony środowiska.

W odpowiedzi na konkretne problemy występujące w praktyce wykonywania działalności gospodarczej i zidentyfikowane m.in. w toku konsultacji z organizacjami przedsiębiorców, przedmiotowy projekt wprowadza zmiany w 18 ustawach, których celem jest uproszczenie wykonywania działalności gospodarczej w różnych obszarach.

Propozycje mają charakter powszechny, będą korzystnie oddziaływać w szczególności na małe i średnie przedsiębiorstwa. Bilans wprowadzanych rozwiązań będzie dla przedsiębiorców pozytywny. Szacuje się, że oszczędności dla przedsiębiorców i obywateli wynikające z mniejszych obciążeń administracyjnych powinny wynieść ok. 89.000.000 zł w pierwszym pełnym roku obowiązywania ustawy.

2. Zakres zmian w projekcie ustawy

2.1. w art. 1 – zmiana ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380)

Projektowane zmiany mają na celu ustawowe uzupełnienie regulacji reprezentacji mieszanej, w następstwie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt III CZP 34/14. W przedmiotowej uchwale Sąd Najwyższy odpowiadając na pytanie prawne przedstawione przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego we wniosku z dnia 11 kwietnia 2014 r. dotyczące możliwości wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego (KRS), w rubryce „Prokurenci”, jednego prokurenta z jednoczesnym zastrzeżeniem, że może

on działać tylko łącznie z członkiem zarządu spółki, podjął uchwałę, że niedopuszczalny jest wpis z takim zastrzeżeniem jednego prokurenta do rejestru przedsiębiorców w KRS.

Mając na względzie regulacje *Kodeksu cywilnego* (KC) dotyczącą reprezentacji osób prawnych, trzeba przede wszystkim zauważyć, że osoby prawne działają przez swoje organy w sposób przewidziany w ustawie i w opartym na niej statucie.

Przykładem takiej regulacji jest tzw. reprezentacja mieszana, dla której podstawę stanowi art. 205 oraz art. 373 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – *Kodeks spółek handlowych* (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030 ze zm.)

W obowiązującym stanie prawnym o sposobie reprezentacji osoby prawnej może zatem decydować wyłącznie ustawa lub oparty na niej statut (umowa), a nie oświadczenie woli członków organu przedsiębiorcy.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w powołanej uchwale, „wykładnia literalna przepisów KC o prokurze wskazuje, że ustawodawca ustanowił trzy jej rodzaje. Po pierwsze, prokurę singularną, której przedsiębiorca udziela innej osobie lub osobom. Jeżeli udzielono takiej prokury kilku osobom, każda z nich jest umocowana do czynności sądowych i pozasądowych jakie są związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, z wyjątkiem czynności, o których mowa w art. 109³ KC. Jest to więc prokura wykonywana jednoosobowo. Po drugie, przedsiębiorca może udzielić prokury łącznej. W takim przypadku do skutecznego składania oświadczeń woli za przedsiębiorcę konieczne jest złożenie oświadczenia woli przez wszystkie osoby, którym udzielono prokury łącznej. Można także udzielić prokury łącznej lub singularnej, ale ograniczyć jej zakres tylko do spraw wpisanych do rejestru oddziału przedsiębiorstwa. Będzie to prokura oddziałowa. *De lege lata* brak podstaw prawnych do udzielania przez przedsiębiorcę innego rodzaju prokury.”

W konsekwencji, w obecnym stanie prawnym, wbrew dotychczasowej praktyce obrotu, nie istnieje możliwość udzielania prokury upoważniającej tylko do działania łącznie z członkiem organu zarządzającego.

Wobec powyższego, proponuje się modyfikację art. 109⁴ KC poprzez dodanie § 1¹ oraz zmianę brzmienia § 2. Propozycja ta w sposób wyraźny dopuści ustanawianie innego rodzaju prokury (prokury mieszanej) obok dotychczas przewidzianej w przepisach prokury łącznej.

Bezpośrednim skutkiem projektowanych zmian będzie przywrócenie pewności obrotu w aspekcie reprezentacji osób prawnych przez członka organu zarządzającego działającego

łącznie z prokurentem, a zarazem umożliwienie wpisu takiej prokury do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego.

2.2. **w art. 2 – zmiana ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.)**

W postępowaniu cywilnym zauważalny jest problem prawny dotyczący sposobu obliczania terminu ustawowego do dokonywania czynności procesowych. W praktyce występuje rozbieżność, co do tego, jakie znaczenie prawne w postępowaniu cywilnym ma koniec terminu przypadający w sobotę. Powyższe zagadnienie było przedmiotem rozważań w orzecznictwie. Ustawodawca nie przewidział w Kodeksie postępowania cywilnego (KPC) samodzielnej regulacji problematyki zasad liczenia terminów, lecz odwołał się do zasad określonych w kodeksie cywilnym, stanowiąc w art. 165 § 1 KPC, że terminy oblicza się według przepisów kodeksu cywilnego. Według art. 115 KC, jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego. W świetle ustalonego orzecznictwa z zakresu prawa cywilnego oraz prawa pracy sobota nie jest dniem uznanym ustawowo za wolny od pracy w rozumieniu art. 115 KC w zw. z art. 165 § 1 KPC SN w swoich orzeczeniach wyjaśnił, że o dniu ustawowo wolnym od pracy można mówić jedynie w odniesieniu do takich dni, które zostały uznane za wolne przepisem ustawy, a uregulowanie to ma walor powszechności, a nie ogranicza się do określonych zakładów pracy lub oznaczonych grup pracowników. Soboty nie charakteryzują się takimi cechami, gdyż jako dni wolne nie mają charakteru powszechnego, chociaż obejmują wiele grup pracowników i wiele zakładów pracy.

Zaproponowana zmiana przepisu 165 § 1 KPC będzie miała ten skutek, że jeżeli ostatni dzień terminu przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy, za ostatni dzień terminu uważa się następny dzień po dniu lub dniach wolnych od pracy. Postulowana zmiana przepisu wprowadza wyjątek od zasady przewidzianej w art. 115 KC i z dniem ustawowo wolnym od pracy zrównuje wszystkie soboty. Tak więc sobota uzyskuje kwalifikację alternatywnie taką samą jak dzień ustawowo wolny od pracy.

Za przyjęciem proponowanego rozwiązania przemawia potrzeba zapewnienia maksymalnego poziomu ochrony sfery praw i interesów stron oraz uczestników postępowania zobligowanych do dotrzymania terminów wyznaczonych w tym postępowaniu. Należy mieć na uwadze to, że sobota jest dniem, w którym zazwyczaj nie działają urzędy i sądy, a tym samym dopełnienie terminu kończącego się wraz z upływem soboty mogłoby być niejednokrotnie istotnie utrudnione. Takie potraktowanie soboty ma swoją przyczynę w dbałości o obywatela,

jak bowiem powszechnie wiadomo szczególnie w małych miejscowościach trudno znaleźć placówkę pocztową czynną w sobotę, co w praktyce uniemożliwia dokonanie jakiegokolwiek czynności procesowej w ten dzień tygodnia. Dochowanie terminu kończącego się w sobotę przez złożenie pisma przed upływem terminu w urzędach organów administracji publicznej, placówce pocztowej i polskich urzędach konsularnych, może więc w praktyce nastąpić w dniu powszednim poprzedzającym sobotę – najczęściej w piątek. Dodatkowo, należy mieć na uwadze, iż nie można wbrew oczywistym faktom – nieczynne w soboty zarówno urzędy organów administracji publicznej, jak i przeważająca większość placówek pocztowych – utrzymywać, iż istnieje prawnie skuteczna możliwość dla wszystkich uczestników postępowania, dochowania terminu kończącego się właśnie w tym dniu.

Analogiczna regulacja obowiązuje w postępowaniu sądownoadministracyjnym, Ordynacji podatkowej, a w postępowaniu administracyjnym wynika z orzecznictwa. Trudno znaleźć uzasadnienie, by w postępowaniu sądownoadministracyjnym i postępowaniu cywilnym miały zastosowanie różne rozwiązania w przedmiotowym zakresie. Takie rozróżnienie niepotrzebnie utrudnia adresatom normy prawnej jej stosowanie. Celem przedmiotowej zmiany legislacyjnej jest zrównanie w tym zakresie rozwiązań poszczególnych procedur. W konsekwencji rzadziej będzie dochodziło do brzemiennej w skutkach błędów u adresatów norm prawnych. W ocenie projektodawcy zwiększy to poziom zaufania u adresatów norm prawny do państwa i stanowionego przez niego prawa. Ponadto konieczność zmiany wynika z przemian cywilizacyjnych i obecnego statusu soboty jako de facto kolejnego obok niedzieli dnia wolnego od pracy, inaczej niż w czasie kiedy zmieniany przepis był uchwalany. Od wielu więc lat sobota przestała w praktyce być „dniem powszednim”, a stała się dla większości pracowników dniem wolnym od pracy.

W konsekwencji przedmiotowej zmiany, liczba czynności procesowych dokonywanych po terminie ustawowym powinna ulec zmniejszeniu.

2.3. w art. 3 – zmiana ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502, z późn. zm.)

2.3.1. zmiana w pkt 1 - poszerzenie kręgu pracodawców, którzy mogą żądać od osób ubiegających się o pracę podania danych o niekaralności

Na podstawie obowiązujących przepisów pracodawca może żądać informacji o niekaralności od osób ubiegających się o zatrudnienie tylko, jeżeli obowiązek ich podania wynika z odrębnych przepisów. Informacje o niekaralności pracownika mają znaczenie np. dla firm

działających na rynku finansowym, powierzających swym pracownikom pieniądze lub papiery wartościowe lub których pracownicy podejmują decyzje obarczone wysokim ryzykiem.

Proponuje się nowelizację *Kodeksu pracy* poprzez poszerzenie kręgu pracodawców, którzy będą mogli żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie podania informacji o niekaralności.

Pracodawca, będący podmiotem podlegającym nadzorowi Komisji Nadzoru Finansowego w rozumieniu *ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz.U. z 2016 r., poz. 174 i 615)*, będzie miał prawo żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie podania informacji w zakresie skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. Zgodnie z ogólnymi zasadami dotyczącymi danych osobowych, których można żądać od kandydata do pracy, „uprawnienie pracodawcy do żądania podania przez osobę ubiegającą się o zatrudnienie określonych danych osobowych nie powoduje powstania po stronie tej osoby obowiązku podania tym informacji. Jednakże kandydat do pracy powinien liczyć się z tym, że pracodawca, który nie otrzyma jego danych osobowych – na podstawie których dokonuje selekcji kandydatów i podejmuje decyzje o zatrudnieniu – może nie rozważać jego kandydatury w zakresie zatrudnienia”¹.

Jednocześnie, wprowadza się do KP normę, zgodnie z którą, udokumentowanie informacji o niekaralności, może nastąpić przez pracodawcę wyłącznie na podstawie dodawanego pkt 9a w art. 6 ust. 1 *ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz.U. z 2015 r., poz. 1036 i 1629)* (KRK), po uprzednim uzyskaniu pisemnej zgody osoby ubiegającej się o zatrudnienie.

Projektowana zmiana ma na celu umożliwienie podmiotom sektora finansowego prowadzenie bardziej rozważnej polityki kadrowej, co w związku ze szczególnym charakterem tego sektora przejawiającym się w doniosłym wpływie na interesy zarówno jednostkowe, jak i stabilność polskiej gospodarki, niewątpliwie leży w interesie społecznym.

Odpowiednio zmieniona zostanie również *ustawa o Krajowym Rejestrze Karnym*.

Podkreślić należy, że projektowana regulacja nie pozwala na obciążenie osób ubiegających się o zatrudnienie kosztami uzyskania zaświadczenia o niekaralności.

Projektodawca, w celu zapewnienia przejrzystości i elastyczności projektowanej regulacji nie zdecydował się na wprowadzenie katalogu określonych stanowisk pracy, przy rekrutacji na

¹ K. Walczak (red.), *Kodeks pracy. Komentarz*, 2016, wyd. XIX, komentarz do art. 22¹ K.p.

które dopuszczalne byłoby żądanie podania informacji w zakresie karalności, jak i nie zdecydował się na ograniczenie dopuszczalnego zakresu badania do ściśle określonego katalogu przestępstw, pozostawiając przedmiotowe kwestie racjonalnej ocenie pracodawców i osób ubiegających się o zatrudnienie.

2.3.2. zmiana w pkt 2 i 4 - złagodzenie wymogów prawa pracy wobec małych przedsiębiorców (zatrudniających nie więcej niż 50 pracowników)

Zwiększenie zatrudnienia powyżej 19 pracowników wiąże się w obecnym stanie prawnym z kłopotliwymi obowiązkami po stronie pracodawcy: obowiązek tworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, obowiązek ustalania regulaminu wynagradzania, regulaminu pracy.

W efekcie przedsiębiorcy obawiają się zwiększać zatrudnienie w oparciu o umowy o pracę, blokując własny rozwój, wybierając umowy cywilnoprawne lub obchodząc prawo poprzez sztuczne dzielenie przedsiębiorstwa. Wg badania przeprowadzonego przez PARP aż 34,8% przedsiębiorców wskazywało na zniesienie obowiązku ustalania regulaminu wynagradzania, zaś 29,6% wskazań dotyczyło obowiązku ustalania regulaminu pracy, jako zmianę, która może najbardziej usprawnić funkcjonowanie ich przedsiębiorstwa.

Wobec powyższego, proponuje się złagodzenie wymogów prawa pracy wobec małych przedsiębiorców poprzez podniesienie progów dotyczących obowiązku ustalania regulaminu wynagradzania oraz regulaminu pracy z 20 do 50 pracowników.

Pracodawcy zatrudniający poniżej 50 pracowników będą mogli fakultatywnie ustalać regulamin wynagradzania i regulamin pracy, przy czym pracodawcy zatrudniający nie mniej niż 20 i mniej niż 50 pracowników, u których działa zakładowa organizacja związkowa, będą ustalać regulamin wynagradzania i regulamin pracy, jeżeli z wnioskiem wystąpi zakładowa organizacja związkowa.

2.3.3. zmiana w pkt 3 - wydawania świadectwa pracy wynikającego z zakończonych umów w przypadku zatrudnienia na podstawie kolejnej umowy u tego samego pracodawcy

Obowiązujący wymóg, wynikający z art. 97 § 1¹ *Kodeksu pracy* (KP), wydawania świadectwa pracy po 24 miesiącach zakładowego stażu pracy mimo trwania zatrudniania u tego samego pracodawcy na podstawie kolejnej umowy zawartej na okres próbny lub umowy o pracę zawartej na czas określony, stanowi nadmierne obciążenie dla pracodawców

i nie ma uzasadnienia z punktu widzenia interesu pracownika. Jednocześnie, przepis wydaje się być „martwy” w opinii przedsiębiorców.

Propozycja zmierza do przyjęcia zasady, zgodnie z którą pracodawca będzie, jak dotychczas, zobowiązany do niezwłocznego wydania pracownikowi świadectwa pracy w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy, przy czym wyjątek od tej zasady stanowiłyby sytuacje, w których dochodzi do nawiązania kolejnej umowy o pracę z tym samym pracownikiem w ciągu 7 dni od dnia ustania poprzedniego zatrudnienia. W takim przypadku pracodawca byłby obowiązany wydać pracownikowi świadectwo pracy dotyczące poprzedniego zakońzonego okresu zatrudnienia – tylko na wniosek tego pracownika.

Natomiast w przypadku, gdy pracodawca nie będzie miał zamiaru zatrudnienia tego samego pracownika w ciągu 7 dni od ustania poprzedniego zatrudnienia, będzie on miał obowiązek wydania świadectwa pracy obejmującego wszystkie poprzednie okresy zatrudnienia tego pracownika, za które nie wydano mu świadectwa pracy lub świadectw pracy, bowiem nie składał on takiego wniosku.

Przepis przejściowy reguluje natomiast kwestie wydania świadectwa pracy w przypadku, gdy w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy nie upłynął jeszcze 24 miesięczny termin na wydanie łącznego świadectwa pracy według dotychczasowych przepisów, a pracownik pozostaje w zatrudnieniu w dniu wejścia w życie nowych przepisów na podstawie umowy o pracę na czas określony lub umowy o pracę na okres próbny. W takim przypadku pracodawca będzie obowiązany do wydania łącznego świadectwa pracy za poprzednie zakońzone okresy zatrudnienia (w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy), natomiast świadectwo pracy za okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę trwającej w dniu wejścia w życie ustawy - będzie już wydawane na nowych zasadach.

2.3.4. zmiana w pkt 5 - wprowadzenie wymogu formy pisemnej pod rygorem nieważności dla umowy o współodpowiedzialności materialnej pracowników za mienie powierzone

Dotychczasowy przepis art. 125 § 1 KP reguluje formę umowy o współodpowiedzialności materialnej między pracodawcą i pracownikami, przyjmując, że powinna ona być zawarta w postaci pisemnej. Mimo aktualnego brzmienia przepisu, w doktrynie i judykaturze przyjmuje się, że mimo braku ustawowego zastrzeżenia wymogu zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności, umowa o wspólnej odpowiedzialności jest nieważna, jeśli

nie została zawarta na piśmie. Proponowana zmiana ma na celu wskazanie *explicite*, że forma pisemna została zastrzeżona *ad solemnitatem*.

2.3.5. zmiana w pkt 6 - wydłużenie z 7 do 14 dni terminu do wniesienia przez pracownika odwołania do sądu od wypowiedzenia umowy o pracę

Wydłużenie terminu na wniesienie odwołania do sądu pracy od wypowiedzenia umowy o pracę i tym samym ujednoczenie przewidzianych w art. 264 KP terminów odwołań do sądu pracy ma na celu zwiększenie zaufania przedsiębiorców i pracowników do prawa oraz ochronę sytuacji prawnej pracownika. Obecnie obowiązują dwa terminy na wniesienie odwołania do sądu – 7 dniowy termin dla odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę i 14 dniowy termin dla odwołania od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Takie rozróżnienie nie ma uzasadnienia. W praktyce funkcjonowanie dwóch terminów powoduje pomyłki, których skutki są dotkliwe dla pracowników. Ponadto, termin 7 dniowy wydaje się zbyt krótki na prawidłowe sformułowanie pozwu.

2.4. w art. 4 – zmiana ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 111 i 2199)

Zwiększenie zatrudnienia powyżej 19 pracowników wiąże się obowiązkiem tworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

W efekcie przedsiębiorcy obawiają się zwiększać zatrudnienie w oparciu o umowy o pracę, blokując własny rozwój, wybierając umowy cywilnoprawne lub sztucznie dzieląc przedsiębiorstwo. Wg badania przeprowadzonego przez PARP aż 41,2% przedsiębiorców wskazywało na zniesienie obowiązku tworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych jako zmianę, która może najbardziej usprawnić funkcjonowanie ich przedsiębiorstwa.

Proponuje się złagodzenie wymogów prawa pracy wobec małych przedsiębiorców poprzez podniesienie progu z 20 do 50 pracowników.

Proponuje się, aby pracodawca zatrudniający co najmniej 50 pracowników według stanu na dzień 1 stycznia danego roku w przeliczeniu na pełne etaty tworzył Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych. Natomiast pracodawca zatrudniający poniżej 50 pracowników będzie mógł fakultatywnie tworzyć Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych.

W przypadku przedsiębiorców zatrudniających nie mniej niż 20 i mniej niż 50 pracowników, u którego działa zakładowa organizacja związkowa, będzie ona mogła wystąpić z wnioskiem o utworzenie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

2.5. w art. 5 – zmiana ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290)

2.5.1. zmiany w pkt 1, 2, 3, 5 lit. b i c, 6, 9, 10 lit. a i b, 11, 13, 14, 15, 16 - zastąpienie sformułowania „właściwy organ” zwrotem „organ administracji architektoniczno-budowlanej” lub „organ nadzoru budowlanego”

Przepisy posługują się zwrotem „właściwy organ”, a odbiorcy tych przepisów muszą dokonywać skomplikowanej wykładni, by ustalić, do jakiego organu mają się zwrócić. Proponowane zmiany upraszczają przepisy w tym zakresie i mają charakter redakcyjny.

2.5.2. zmiany w pkt 4, 5 lit. a, 10 lit. c - zwolnienie niektórych robót budowlanych z pozwolenia na budowę lub zgłoszenia (zmiany w art. 29 i 30)

Zmiany w zakresie zwolnienia niektórych robót budowlanych z pozwolenia na budowę lub zgłoszenia będą dotyczyły następujących inwestycji:

- a) budowy parterowych budynków gospodarczych o powierzchni zabudowy do 35 m², przy rozpiętości konstrukcji nie większej niż 4,80 m oraz suszarni kontenerowych o powierzchni zabudowy do 21 m² – dotychczas wymagała zgłoszenia, po nowelizacji nie będzie wymagała ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia (art. 29 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 1). Wymóg zgłoszenia wydaje się tu zbędny, zwłaszcza że takie obiekty są obiektami o prostej konstrukcji,
- b) budowy wiat o powierzchni zabudowy do 35 m², przy czym łączna liczba tych obiektów na działce nie może przekraczać dwóch na każde 500 m², powierzchni działki – obecnie budowa takich wiat wymaga pozwolenia na budowę (z wyjątkiem wiat na działce, na której znajduje się budynek mieszkalny lub przeznaczonej pod budownictwo mieszkaniowe, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2c), natomiast po nowelizacji będzie wymagać zgłoszenia (art. 29 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 1). Wymóg pozwolenia na budowę wydaje się tu zbyt rygorystyczny, zwłaszcza że takie obiekty są obiektami o prostej konstrukcji, a przy tym wiaty o powierzchni zabudowy do 50m², są zwolnione z pozwolenia na budowę, jeżeli tylko znajdują się na działce, na której znajduje się budynek mieszkalny lub przeznaczonej pod budownictwo mieszkaniowe. Brak jest uzasadnienia, aby wymóg pozwolenia na budowę istniał np. w zakresie postawienia takich wiat na niezabudowanej działce,

- c) zjazdów z dróg krajowych oraz zatok parkingowych na tych drogach – obecnie wymagają pozwolenia na budowę, a po nowelizacji będzie wymagać zgłoszenia (art. 29 ust. 1 pkt 11 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 1),
- d) zjazdów z dróg powiatowych i gminnych oraz zatok parkingowych na tych drogach – dotychczas wymagały zgłoszenia, a po nowelizacji nie będą wymagały ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia (art. 29 ust. 1 pkt 11a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 1). Wymóg zgłoszenia wydaje się tu zbędny w kontekście ułatwiania dostępu do dróg publicznych,
- e) przepustów o średnicy do 100 cm – obecnie wymagają pozwolenia na budowę, a po nowelizacji nie będą wymagały ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia (art. 29 ust. 1 pkt 11b w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 1). Jakikolwiek wymogi związane z koniecznością uzyskiwania zgód organów administracji architektoniczno-budowlanej co do tak prostych obiektów wydają się niezasadne, zwłaszcza mając na uwadze, że takie obiekty będą wymagały co do zasady uzyskania zgody wodnoprawnej (pozwolenia wodnoprawnego), które rozstrzyga co do tego, czy taki przepust nie naruszy prawidłowej gospodarki wodnej,
- f) przydomowych basenów i oczek wodnych o powierzchni do 50 m², i opasek brzegowych oraz innych sztucznych, powierzchniowych lub liniowych umocnień brzegów rzek i potoków górskich oraz brzegu morskiego, brzegu morskich wód wewnętrznych, niestanowiących konstrukcji oporowych – dotychczas wymagały zgłoszenia, po nowelizacji nie będą wymagały ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia (art. 29 ust. 1 pkt 15 i 17 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 1). Jakikolwiek wymogi związane z koniecznością uzyskiwania zgód organów administracji architektoniczno-budowlanej co do tak prostych obiektów wydają się niezasadne. Trzeba przy tym mieć na uwadze, że przedmiotowa zmiana nie zwalnia z obowiązku uzyskania zgody wodnoprawnej (pozwolenia wodnoprawnego),
- g) instalacji klimatyzacyjnych – obecnie ta kwestia budzi spore wątpliwości. Wydaje się zasadne, aby uregulować tę kwestię. Budowa tak prostych i powszechnych urządzeń jak instalacje klimatyzacyjne powinna odbywać się bez pozwolenia na budowę i zgłoszenia. Jednocześnie w art. 29 ust. 1 pkt 27 doprecyzowuje się, że zwolnione z pozwolenia na budowę i zgłoszenia są instalacje w użytkowanych obiektach budowlanych, a nie nowobudowanych, ponieważ obecnie ta kwestia również jest niejednoznaczna,

- h) przebudowy budynków, których budowa wymaga pozwolenia na budowę – obecnie taka przebudowa co do zasady wymaga pozwolenia na budowę, jednak wymóg uzyskania zgody organu administracji architektoniczno-budowlanej na przebudowę (np. poszerzenie otworów drzwiowych) jest zdecydowanie zbędny, pod warunkiem, że nie dotyczy przegród zewnętrznych oraz elementów konstrukcyjnych (zob. art. 29 ust. 2 pkt 1aa). Dla przebudowy przegród zewnętrznych oraz elementów konstrukcyjnych pozostanie wymóg uzyskania pozwolenia na budowę, ponieważ taka przebudowa dotyczy zasadniczych elementów bezpieczeństwa konstrukcji,
- i) przebudowy budynków mieszkalnych jednorodzinnych – obecnie przebudowę taką można zrealizować na podstawie zgłoszenia, pod warunkiem, że nie prowadzi do zwiększenia dotychczasowego obszaru oddziaływania tych budynków. Natomiast w wyniku nowelizacji zgłoszenie będzie wymagane jedynie w zakresie przebudowy przegród zewnętrznych oraz elementów konstrukcyjnych budynków mieszkalnych jednorodzinnych, o ile nie prowadzi do zwiększenia dotychczasowego obszaru oddziaływania tych budynków (art. 29 ust. 2 pkt 1b w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 2), w pozostałym zakresie przebudowa nie będzie wymagała ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia (zob. art. 29 ust. 2 pkt 1aa),
- j) remontu obiektów budowlanych, których budowa wymaga pozwolenia na budowę – obecnie taki remont wymaga zgłoszenia, jednakże obowiązek jest zdecydowanie zbyt rygorystyczny. Proponuje się, aby zgłoszenia wymagały takie remonty, które dotyczyłyby: obiektów budowlanych innych niż budynki, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę, oraz przegród zewnętrznych albo elementów konstrukcyjnych budynków, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę,
- k) w art. 30 ust. 1 pkt 2b skreśla się zwrot „oraz przebudowy, o której mowa w art. 29 ust. 2 pkt 11 i 12”, jako zbędny, gdyż o tej kwestii przesądza już art. 30 ust. 1 pkt 2. Pozostałe zmiany w tym przepisie są konsekwencją wyżej omówionych zmian w art. 29 i 30.

Konsekwencją ww. zmian są również zmiany proponowane w art. 49b ust. 5.

2.5.3. zmiany w pkt 5 lit. b i c, 11, 13 - skrócenie rozpatrywania zgłoszeń z 30 do 21 dni, wydawanie zaświadczeń o niewnoszeniu sprzeciwu

W art. 30 ust. 5 *ustawy Prawo budowlane* proponuje się skrócenie terminu na wniesienie sprzeciwu do zgłoszeń budowy z 30 do 21 dni, co zapewni przyspieszenie rozpoczęcia

procesu inwestycyjnego w zakresie inwestycji na podstawie zgłoszenia. Ponadto proponuje się dodanie przepisu umożliwiającego wydawanie zaświadczeń o niewnoszeniu sprzeciwu do zgłoszenia przed upływem terminu (art. 30 ust. 5aa), co zapewni możliwość wcześniejszego rozpoczęcia inwestycji przy formalnym zabezpieczeniu inwestora. Podobne zmiany są przewidziane

w dodanym zmieniającym art. 54 ust. 2 i art. 71 ust. 4c ustawy *Prawo budowlane*.

2.5.4. zmiany w pkt 6 - doprecyzowanie przepisów w zakresie istotnego odstępiania od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę oraz wprowadzenie odstępstwa 2%

Proponuje się doprecyzowanie art. 36a ust. 5 ustawy – *Prawo budowlane* dotyczącego instytucji istotnego odstępiania od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę. Ponadto przesądza się, że w szczególności nie jest istotnym odstępianiem od projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę zmiana wysokości, szerokości lub długości obiektu budowlanego niebędącego obiektem liniowym, jeżeli odstępianie nie przekracza 2 % i spełnia inne oczywiste warunki, co z pewnością powinno uprościć i usprawnić proces budowlany.

2.5.5. zmiany w pkt 7 - regulacje w zakresie tymczasowych obiektów budowlanych

Dodawany art. 37a umożliwi inwestorom tymczasowych obiektów budowlanych uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę obiektu tymczasowego, w skutek czego po upływie terminu określonego w zgłoszeniu w dalszym ciągu będą mogli użytkować ten obiekt. Obecnie po upływie terminu bezwzględnie obiekt musi zostać rozebrany i nie ma możliwości doprowadzenia do sytuacji, w której obiekt może być dalej użytkowany, co jest nieracjonalne.

2.5.6. zmiana w pkt 9, 10 lit. b - uchylenie wymogu rozpoczęcia postępowania legalizacyjnego pod warunkiem zgodności z decyzją o warunkach zabudowy

Proponuje się uchylenie wymogu rozpoczęcia postępowania legalizacyjnego pod warunkiem zgodności z decyzją o warunkach zabudowy, co jest warunkiem niemożliwym. Ewentualnie decyzja o warunkach zabudowy, jeżeli byłaby wymagana, mogłaby być przedkładana w trakcie postępowania legalizacyjnego (art. 49b ust. 2).

2.5.7. zmiana w pkt 10 lit. b - ujednoczenie brzmienia art. 48 i 49b w zakresie jednej z przesłanek umożliwiających legalizację budowy

Proponuje się ujednoczenie brzmienia art. 49b ust. 2 z obecnym brzmieniem art. 48 *ustawy - Prawo budowlane*.

Art. 48 oraz 49b Prawa budowlanego regulują dwa przypadki wystąpienia tzw. samowoli budowlanej. W przypadku art. 48 chodzi (z drobnym wyjątkiem) o budowę obiektu budowlanego bez wymaganego pozwolenia na budowę, natomiast art. 49b dotyczy budowy bez wymaganego zgłoszenia lub pomimo wniesienia sprzeciwu od zgłoszenia. Obie procedury są do siebie zbliżone, natomiast bardzo istotna różnica dotyczy kwestii nienaruszania przez budowę przepisów, w tym przepisów techniczno-budowlanych. W odróżnieniu od dyspozycji art. 48 ust. 2 pkt 2, art. 49b ust. 2 nie zawiera zwrotu „w zakresie uniemożliwiającym doprowadzenie obiektu budowlanego lub jego części do stanu zgodnego z prawem”. Oznacza to, że legalizacja samowoli budowlanej, o której mowa w art. 49b, poddana została znacznie surowszym kryteriom niż w przypadku samowoli z art. 48. Takie zróżnicowanie nie ma racjonalnego uzasadnienia na gruncie obowiązujących przepisów, mając na uwadze przede wszystkim fakt, że instytucja zgłoszenia dotyczy obiektów nieskomplikowanych, o prostej konstrukcji.

2.6. w art. 6 – zmiana ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.)

Z pomiaru obciążeń regulacyjnych przeprowadzonego przez Ministerstwo Gospodarki wynika, że obowiązki związane z księgowością są jednymi z najbardziej obciążających dla przedsiębiorców. Limit przychodów do którego podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych mogą prowadzić podatkowe księgi przychodów i rozchodów nie był waloryzowany od 2008 r. (wówczas został podniesiony z 800.000 euro do 1.200.000 euro), mimo że stale zwiększa się wolumen obrotu gospodarczego przedsiębiorstw w Polsce.

Proponujemy podniesienie limitu przychodów, do którego podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych mogą prowadzić podatkowe księgi przychodów i rozchodów z 1.200.000 euro obecnie do 2.000.000 euro.

Podwyższenie progu ułatwi wykonywanie działalności co najmniej kilku tysiącom przedsiębiorców oraz pozwoli na znaczące oszczędności w obszarze obsługi księgowej (koszty prowadzenia pełnej księgowości są ok. 5-krotnie wyższe niż koszt prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów).

2.7. **w art. 7 – zmiana ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1099, z 2015 r. poz. 1505 oraz z 2016 r. poz. 65)**

Proponuje się w art. 9a i 20 wprowadzenie fakultatywności w obowiązku umieszczania pieczęci na dokumencie legitymacji kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej oraz legitymacji kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego.

Proponowana zmiana ma charakter uproszczeniowy.

2.8. **w art. 8 – zmiana ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.)**

Przepis art. 54 § 3 wskazuje, kiedy nie nalicza się odsetek za zwłokę w przypadku uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia oraz stwierdzenia nieważności decyzji. Przepis budził wątpliwości interpretacyjne i aby je wyeliminować doprecyzowano (nowelizacją, która weszła w życie 1 stycznia 2016 r.), że terminy liczone są na nowo od dnia otrzymania akt sprawy i nie podlegają sumowaniu z dotychczasowymi. Takie rozwiązanie jest niekorzystne dla podatników.

W okresie *vacatio legis*, NSA w uchwale I FPS 2/15 orzekł, że art. 54 § 3 należy tak rozumieć, że w razie uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia, termin 3-miesięczny, o którym mowa w art. 54 § 1 pkt 7 należy liczyć – sumując czasookresy trwania postępowania przed organem pierwszej instancji – od dnia wszczęcia postępowania podatkowego do dnia doręczenia ponownej decyzji organu pierwszej instancji.

Proponuje się wprowadzić zmiany w art. 54 *ustawy – Ordynacja podatkowa*, tak aby termin 3-miesięczny liczyć sumując czasookresy trwania postępowania przed organem pierwszej instancji – od dnia wszczęcia postępowania do dnia doręczenia ponownej decyzji organu pierwszej instancji.

Takie rozwiązanie powinno korzystnie wpłynąć na szybkość i jakość prowadzonych postępowań podatkowych, a w konsekwencji zwiększenie zaufania podatników do organów podatkowych. Nie można bowiem obciążać podatników odsetkami na błędy organów podatkowych popełnione w trakcie prowadzonego postępowania.

2.9. **w art. 9 – zmiana ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121 z późn. zm.)**

Stworzenie podstawy prawnej do udostępniania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki danych gromadzonych przez ZUS w związku z realizacją zadań związanych

z prowadzeniem Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG)

Zmiana art. 50 ust. 3 w *ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych* ma na celu stworzenie podstawy prawnej do udostępniania danych z zakresu danych ZUS, ponieważ obowiązujące przepisy nie dają uprawnienia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki do wglądu do danych zgromadzonych na koncie ubezpieczonego dla potrzeb prowadzonych postępowań w zakresie art. 35 ust. 3 *ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (SDG)*.

Proponuje się rozszerzenie katalogu organów zawartych w wymienianych w ww. przepisie o ministra właściwego do spraw gospodarki, w związku z realizacją zadań związanych z prowadzeniem CEIDG. Minister właściwy do spraw gospodarki na potrzeby prowadzonych postępowań szczególnie w zakresie art. 35 ust. 3 *ustawy SDG*, w przypadku gdy postępowanie toczy się o sprostowanie wpisu z powodu niezgodności z innymi rejestrami, powinien mieć podstawę prawną do dostępu do danych zawartych w rejestrach.

Taka podstawa istnieje w zakresie danych gromadzonych przez CRP KEP, z którego Minister Rozwoju otrzymuje dane na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 7 *ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników* (Dz. U. z 2012 r. poz. 1314).

W obecnym stanie prawnym wnioski Ministra Rozwoju o uzyskanie informacji dot. przykładowo okresu opłacania składek ZUS przez danego przedsiębiorcę, w celu ustalenia faktycznej daty rozpoczęcia/zawieszenia/zaprzestania wykonywania działalności, wielokrotnie spotyka się z odmową. Obowiązujący art. 27 ust. 5, który wskazuje, że CEIDG korzysta z informacji zawartych w rejestrach publicznych dostępnych w postaci elektronicznej w zakresie danych objętych wnioskiem o wpis do CEIDG, w szczególności w celu weryfikacji danych wpisanych do CEIDG, jest interpretowany zawężająco, czyli tylko do wniosków składanych elektronicznie i tylko wobec danych wpisowych. Natomiast informacje, które są dla Ministra Rozwoju niezbędne na potrzeby prowadzonych postępowań, nie są danymi wpisowymi.

2.10. **w art. 10 – zmiana ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 1998 r. Nr 144 poz. 930, z późn. zm.)**

W obecnym stanie prawnym podatnicy mogą opłacać w roku podatkowym zryczałtowany podatek dochodowy w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych z pozarolniczej działalności gospodarczej wykonywanej samodzielnie lub prowadzonej w formie spółki cywilnej osób fizycznych lub spółki jawnej osób fizycznych, jeżeli:

1) w roku poprzedzającym rok podatkowy:

a) uzyskali przychody z tej działalności, prowadzonej wyłącznie samodzielnie, w wysokości nieprzekraczającej 150.000 euro, lub

b) uzyskali przychody wyłącznie z działalności prowadzonej w formie spółki, a suma przychodów wspólników spółki z tej działalności nie przekroczyła kwoty 150.000 euro,

2) rozpoczną wykonywanie działalności w roku podatkowym i nie korzystają z opodatkowania w formie karty podatkowej - bez względu na wysokość przychodów.

Omawiany limit obowiązuje od 2008 roku. Z informacji przekazywanych Ministerstwu Rozwoju przez organizacje przedsiębiorców wynika, że istnieje zapotrzebowanie na podniesienie tego limitu.

Ryczałt jest uproszczoną formą rozliczeń podatkowych, gdyż podatek dochodowy kalkulowany jest w oparciu o przychód, a nie dochód. W związku z tym przedsiębiorca nie musi kalkulować i księgować kosztów, które byłyby potrzebne do rozliczeń podatku dochodowego na zasadach ogólnych. Ewidencja w ryczałcie jest zatem uproszczona i mniej pracochłonna dla przedsiębiorcy.

Proponuje się podniesienie progu opodatkowania ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych z działalności gospodarczej do kwoty 250.000 euro.

Zmiana ma na celu zmniejszenie obciążeń administracyjnych związanych z wypełnianiem obowiązków podatkowych i ponoszonych przez najmniejsze podmioty. Podwyższenie obecnego maksymalnego rocznego progu przychodów uprawniającego do korzystania z opodatkowania w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych ze 150 000 euro do 250 000 euro umożliwi uproszczenie procedur podatkowych dla większej grupy małych przedsiębiorców.

Objęcie większej grupy małych podatników uproszczonymi formami rozliczania podatków ułatwi wykonywanie działalności gospodarczej, a w konsekwencji powinno przyczynić się do większej aktywności gospodarczej wielu małych przedsiębiorców.

2.11. w art. 11 – zmiana ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz.U. z 2015 r. poz 1036, z późn. zm.)

W związku z propozycją nowelizacji (w projektowanym art. 3) KP, przewidującą poszerzenie o podmioty podlegające nadzorowi KNF, kręgu pracodawców, którzy będą mogli żądać od osoby ubiegającej się o zatrudnienie podania informacji o niekaralności, zmiany wymaga ustawa o KRK.

Wobec powyższego, w ustawie o KRK proponuje się dodanie pkt 9a w art. 6 ust. 1, zgodnie z którym pracodawcom będzie przysługiwało, w zakresie niezbędnym do weryfikacji informacji dot. karalności, prawo do uzyskania informacji z KRK o osobach ubiegających się o zatrudnienie, po uprzednim uzyskaniu ich pisemnej zgody.

2.12. w art. 12 – zmiana ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030 z późn. zm.)

2.12.1. zmiany w pkt 1, 4 i 7

W zakresie zmian zaproponowanych w pkt 1, 4 i 7, projekt przewiduje modyfikacje przepisów dotyczących kadencji członków organów spółek kapitałowych poprzez zmiany w przepisach o tworzeniu spółki (art. 157 i art. 304). Zmiany te uwzględniają powszechne stanowisko doktryny i orzecznictwa, które opowiada się za koniecznością ujmowania w aktach założycielskich tego rodzaju spółek kadencji członków organów. Zwłaszcza na gruncie unormowań dotyczących spółki akcyjnej jest to stan, w którym z przepisów o tworzeniu spółki nie wynika obowiązek zawarcia postanowień uważanych za konieczne.

Zarazem przewiduje się zmiany dostosowujące – dla spółki z o.o. – w art. 202, które znoszą zasadę, że powołania bezterminowe członków zarządu powodują wygaśnięcie ich mandatu po jednym pełnym roku obrotowym. Było to rozwiązanie powodujące sprzeczność z wolą wspólników, którzy dla uzyskania bezterminowości powołania musieli dokonywać odpowiednich zastrzeżeń w umowach spółki, nie najłatwiejszych o tyle, że dotyczących kwestii, które stanowią o skutkach prawnych czynności, a nie o samych czynnościach (kwestia wygaśnięcia mandatu powinna bowiem wynikać z przepisów jako takich,

jako następstwo takiego a nie innego powołania do zarządu, nie zaś być kształtowana umową spółki).

2.12.2. zmiany w pkt 2, 3, 9-11

Projektowane zmiany w art. 191, 192, art. 347, 348 i 363 mają charakter porządkujący. Przepisy te były zmieniane przez art. 4 ustawy z dnia 23 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o rachunkowości oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1333), jednakże zmiany te wymagają korekt i uporządkowania. Po pierwsze należało przenieść postanowienia dotyczące zmniejszenia kwoty nadającej się do podziału między wspólników (akcjonariuszy) z odpowiednio art. 191 i art. 347, normujących zasady podziały zysku do – odpowiednio – art. 192 i 348, które normują zakres dopuszczalnej wypłaty dywidendy, a tego dotyczą przecież wprowadzone przez ustawę z dnia 23 lipca 2015 r. przepisy art. 191 § 4 i art. 347 § 4 KSH.

Zmiany w art. 192 i 348 obejmują także usunięcie elementów pomniejszających maksymalną sumę dywidendy akcji własnych, które zgodnie ze zmianą dokonaną przez art. 4 ustawy z dnia 23 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o rachunkowości oraz niektórych innych ustaw mają być ujmowane w aktywach. W związku z tym także należało usunąć przepis art. 363 § 6 zdanie drugie, który był pomyślany dla przypadków, gdy akcje były ujmowane 3 w pasywach (w kapitale własnym). W przypadku ujmowania akcji własnych w aktywach nie jest uzasadnione rozwiązywanie kapitału rezerwowego tworzonego na ich nabycie (nie jest on zresztą w każdym przypadku nabycia akcji własnych wymagany), który powinien w spółce być ujmowany przez cały czas, w którym spółka dysponuje akcjami nabytymi z tego kapitału (tak jak to przyjmowała ustawa o rachunkowości do 2001 roku, tj. do zmiany wprowadzającej ujmowanie akcji własnych w pasywach).

2.12.3. zmiany w pkt 5, 6, 12 i 13 - zwiększenie ochrony wspólników/akcjonariuszy mniejszościowych

Proponowane zmiany w pkt 5, 6, 12 i 13 projektu wprowadzające modyfikacje w art. 236, 237, 377, 402¹ KSH mają funkcję profilaktyczną i ochronną.

W art. 236 KSH proponuje się wprowadzenie zmian polegających na przyznaniu uprawnienia do żądania umieszczenia określonych spraw w porządku obrad zgromadzenia wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, wspólnikom reprezentującym co najmniej jedną dwudziestą kapitału zakładowego.

Projektowana regulacja przewiduje obniżenie minimalnego ustawowego progu uprawniającego do żądania umieszczenia określonych spraw w porządku obrad najbliższego zgromadzenia wspólników z 1/10 do 1/20 kapitału zakładowego.

Należy zauważyć, że projektowany przepis ma charakter semiimperatywny. Oznacza to, że może dojść do dalszego złagodzenia na korzyść wspólników warunków określonych w tym przepisie. Umowa spółki może zmodyfikować zasady żądania, jednakże nie może zaostrzyć z punktu widzenia wspólników warunków tego żądania.

Zmiana art. 377 polega na uzupełnieniu tego przepisu o wprowadzenie obowiązku wskazania sprzeczności interesów spółki publicznej z interesami członka zarządu tej spółki (lub innych osób o których mowa w tym przepisie), a ponadto na wprowadzeniu w spółkach publicznych obowiązku zaznaczania w protokole faktu wstrzymania się od udziału w rozstrzyganiu spraw dotkniętych sprzecznością interesów oraz wskazania sprzeczności interesów nawet bez żądania członka zarządu. Zmiana ta ma na celu zwiększenie transparentności zarządzania spółkami publicznymi oraz lepszą ochronę interesów akcjonariuszy.

W art. 402¹ proponuje się wydłużenie terminu na dokonanie ogłoszenia przed terminem walnego zgromadzenia spółki publicznej z 26 do 30 dni.

KSH rozróżnia dwie formuły zwołania walnego zgromadzenia, uzależniając ich zastosowanie od statusu spółki. Zatem inny sposób przewidziany został w stosunku do spółki niepublicznej (art. 402 KSH), inny natomiast - uwzględniający jej specyfikę - dla spółki publicznej (art. 402¹ KSH).

Sposób zwoływania walnego zgromadzenia zastrzeżony dla kategorii spółek publicznych, bazuje na postanowieniach dyrektywy 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r., ujednolicających zasady zwoływania spółek, opartych na założeniach zakładających transgraniczność obrotu wyemitowanymi przez nie akcjami.

Zgodnie z projektowaną regulacją ogłoszenie o walnym zgromadzeniu spółki publicznej powinno zostać dokonane na 30 dni przed terminem walnego zgromadzenia (art. 402¹ § 2 KSH). Zmiana ma na celu większą ochronę interesów akcjonariuszy mniejszościowych spółek publicznych oraz zapewnienie standardów tej ochrony porównywalnych z europejskimi systemami prawnymi najlepiej ocenianymi pod względem stopnia ochrony inwestorów mniejszościowych (Francja, Dania, Hiszpania, Słowenia).

2.12.4. zmiana w pkt 8 - brak pieczęci na dokumencie akcji

Treść dokumentu akcyjnego w odniesieniu do spółek niepublicznych reguluje art. 328 KSH Akcja poza obrotem publicznym jest dokumentem, który powinien być sporządzony na piśmie. Ustawodawca dzieli dane zawarte w dokumencie akcyjnym na dwie grupy: takie, których brak nie powoduje nieważności dokumentu akcji, i powodujące taki skutek. Zgodnie z art. 328 § 4 KSH naruszenie przepisów art. 348 § 1 pkt 1, 2, 4 lub § 2 KSH powoduje nieważność dokumentu akcji.

W związku z powyższym przyjąć należy, że dokument akcji jest nieważny w przypadku naruszenia przepisów dotyczących obowiązku ujęcia w treści dokumentu akcyjnego:

- 1) firmy spółki;
- 2) siedziby spółki;
- 3) adresu spółki;
- 4) oznaczenia sądu rejestrowego oraz oznaczenia numeru, pod którym spółka jest wpisana do rejestru;
- 5) określenia wartości nominalnej, serii, numeru, rodzaju danej akcji i określenia uprawnień szczególnych z akcji;
- 6) opatrzenia pieczęcią spółki;
- 7) opatrzenia podpisem zarządu.

W szczególności, dokument akcji nieopatrzone pieczęcią spółki jest zatem nieważny z mocy prawa. Jest to tzw. nieważność formalna dokumentu akcyjnego.

Proponuje się zmianę brzmienia art. 328 § 2 KSH w ten sposób, aby usunąć obowiązek opatrywania dokumentów akcji pieczęcią spółki, jako obligatoryjnego elementu treści tego dokumentu powodującego *de lege lata* jego nieważność z mocy prawa.

Wprowadzenie takiej zmiany usunie jeden z obligatoryjnych elementów treści dokumentu akcji, którego dalsze utrzymywanie jako wymogu ustawowego nie znajduje uzasadnienia z punktu widzenia konieczności zapewnienia pewności obrotu gospodarczego. W ocenie projektodawcy bowiem, fakt opatrzenia dokumentu określoną pieczęcią nie powoduje bowiem współcześnie podniesienia jego wiarygodności, ze względu na powszechną łatwość uzyskania pieczęci o dowolnej treści.

2.12.5. zmiana w pkt 14 - zgodność przepisów KSH z przepisami ustawy SDG w zakresie postępowania o wykreślanie przedsiębiorcy z CEIDG

Istnieje konieczność zmiany art. 584¹ wskazującego, iż właściwy organ ewidencyjny z urzędu wykreśla przedsiębiorcę przekształcanego z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (zdanie drugie w § 1). Jest to konsekwencja zmiany wprowadzonej art. 1 pkt. 15 lit. b) ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1893).

Jednocześnie § 2 tego przepisu stoi w sprzeczności z art. 31 ust. 4 ustawy SDG, który mówi o przekazywaniu do CEIDG informacji o przekształceniu wyłącznie w postaci elektronicznej, a nie w postaci papierowej, jak wynika z art. 584¹ KSH § 2 (obecnie sąd przesyła niezwłocznie odpis postanowienia właściwemu organowi ewidencyjnemu).

Należy, zatem uchylić zdanie drugie w §1 i § 2 w tym przepisie.

2.13. w art. 13 – zmiana ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1125)

2.13.1. zmiana w pkt 1 w lit. a - wstąpienie w prawa i obowiązki poprzedniego eksploatującego

Proponuje się, aby w przypadku zmiany eksploatującego urządzenie techniczne, nowy eksploatujący wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki poprzedniego eksploatującego wynikające z decyzji wydanych przez organ dozoru technicznego, pod warunkiem, że od ostatniego badania okresowego urządzenia technicznego nie wprowadzono zmian w zasadach jego eksploatacji, które są określone w warunkach technicznych dozoru technicznego. W tym celu wprowadza się zmianę w art. 14 ustawy o dozorcze technicznym.

W obecnym stanie prawnym, każda zmiana eksploatującego urządzenie techniczne wymaga wszczęcia i przeprowadzenia dwóch postępowań administracyjnych zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego. Po ustaleniu, że zmiana podmiotu eksploatującego dane urządzenie faktycznie nastąpiła, organ właściwej jednostki dozoru technicznego w pierwszej kolejności musi stwierdzić wygaśnięcie decyzji zezwalającej na eksploatację dotychczasowemu eksploatującemu, a następnie wszcząć postępowanie administracyjne w przedmiocie zezwolenia na eksploatację nowemu eksploatującemu. Jednak wydanie nowej decyzji wiąże się z koniecznością uprzedniego przeprowadzenia odpowiedniego badania technicznego. W praktyce dozorowej zdarzają się przypadki, kiedy zmiana eksploatującego następuje w okresie kilku miesięcy od ostatniego badania technicznego. Powoduje to sytuację,

w której jedno urządzenie może podlegać w ciągu roku nawet kilka razy takiemu samemu badaniu. Generuje to niepotrzebne koszty po stronie przedsiębiorców oraz wpływa na wydłużenie czasu jaki upływa od złożenia wniosku o zmianę eksploatującego urządzenie techniczne do umożliwienia eksploatacji przez nowy podmiot.

Z posiadanych danych wynika, że w 2015 roku liczba wydanych decyzji administracyjnych związanych z przerejestrowaniem (zmianą eksploatującego), wstrzymaniem i wykreśleniem urządzeń technicznych wyniosła 84 054.

2.13.2. zmiana w pkt 1 lit. b i pkt 2 – elektroniczne dokumenty

Proponuje się wprowadzenie możliwości sporządzania decyzji zezwalających na eksploatację oraz protokołów wykonania przez inspektora UDT czynności dozoru technicznego, w postaci elektronicznej.

Wprowadzenie możliwości sporządzania protokołów wykonania przez inspektora UDT czynności dozoru technicznego, w postaci elektronicznej wpłynie znacząco na efektywność jego pracy, przy jednoczesnym skróceniu czasu poświęcanego na sporządzanie protokołów. Skróci to również czas przedsiębiorcy, jaki będzie musiał przeznaczyć na realizację obowiązków wynikających z przepisów uodt. Inspektorzy UDT dysponują odpowiednimi urządzeniami pozwalającymi na sporządzanie takich protokołów w wersji elektronicznej.

Proponowana zmiana ma na celu redukcję potencjalnych barier administracyjnych, z jednoczesnym przełożeniem na obniżenie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej poprzez umożliwienie prowadzenia dokumentacji technicznej urządzenia w postaci elektronicznej, czy też umożliwienie elektronicznego zgłoszenia urządzenia pod dozór techniczny.

Wprowadzenie możliwości sporządzania protokołów wykonania czynności dozoru technicznego w postaci elektronicznej wpłynie znacząco na efektywność pracy jednostek dozoru technicznego, przy jednoczesnym skróceniu czasu poświęcanego na sporządzanie protokołów i decyzji. Skróci to również czas przedsiębiorcy, jaki będzie musiał przeznaczyć na realizację obowiązków wynikających z przepisów ustawy o dozorze technicznym. Inspektorzy UDT dysponują odpowiednimi urządzeniami pozwalającymi na sporządzanie takich protokołów w wersji elektronicznej. Jednak, przepisy ustawy o dozorze technicznym nie zawierają jednoznacznej przesłanki do stosowania takiej formy protokołów.

2.13.3. zmiana w pkt 3 – umarzanie, odraczanie, rozkładanie na raty należności przypadających UDT

Urząd Dozoru Technicznego jest państwową osobą prawną zaliczoną na podstawie ustawy o finansach publicznych do jednostek sektora finansów publicznych. Urząd Dozoru Technicznego wykonuje czynności dozoru technicznego, za które pobierane są opłaty.

Obecnie wiele podmiotów, które eksploatują urządzenia techniczne zmagają się z trudnościami finansowymi, które często kończą się niewypłacalnością i zaprzestaniem działalności. W takich sytuacjach jednostki dozoru technicznego nie posiadają jakiegokolwiek możliwości pomocy tym podmiotom poprzez rozłożenia należności na raty, odroczenia czy umorzenia należności w całości lub części.

Jednocześnie należy wskazać, że w przypadku podmiotów o podobnym charakterze prawnym do jednostek dozoru technicznego, kwestie umarzania, odraczania i rozkładania na raty zostały określone w ustawach szczególnych, np.: Agencja Nieruchomości Rolnych – *ustawa z dnia 19 października 1991 o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2015 r. poz. 1014)* (art. 23a); Agencja Rezerw Materiałowych – *ustawa z dnia 29 października 2010 r. o rezerwach strategicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1229)* (art. 40).

Mając na uwadze powyższe, zasadnym wydaje się dokonać odpowiednich zmian przepisów w *ustawie o dozorcze technicznym*, w celu usankcjonowania możliwości gospodarowania należnościami przez jednostki dozoru technicznego zgodnie z zasadą racjonalności. Dochodzenie należności, których koszt odzyskiwania przekracza możliwe do uzyskania przychody przeczy zasadzie gospodarności, a tym samym wpływa szkodliwie na budżet państwa.

2.14. w art. 14 – zmiana ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 z późn. zm.)

Podmioty korzystające ze środowiska (przedsiębiorcy w rozumieniu *ustawy o swobodzie działalności gospodarczej* (SDG), jednostki organizacyjne niebędące przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy SDG, osoby prowadzące działalność wytwórczą w rolnictwie, osoby fizyczne korzystające ze środowiska w zakresie, w jakim korzystanie wymaga pozwolenia) są zobowiązane na podstawie art. 284 *ustawy – Prawo ochrony środowiska*, do ustalania we własnym zakresie wysokości należnej opłaty za korzystanie ze środowiska i wniesienia

jej na rachunek Urzędu Marszałkowskiego do 31 marca. Opłata z tytułu korzystania ze środowiska ponoszona jest za: wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, przydzielone uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych, wprowadzanie ścieków do wód lub ziemi, pobór wód, składowanie odpadów.

Podmiot korzystający ze środowiska powinien prowadzić, aktualizowaną co roku, ewidencję zawierającą odpowiednio:

- informacje o ilości i jakości pobranej wody powierzchniowej i podziemnej;
- informacje o ilości, stanie i składzie ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi;
- informacje o wielkości, rodzaju i sposobie zagospodarowania terenu, z którego odprowadzane są ścieki, o których mowa w art. 3 pkt 38 lit. c;
- informacje o wielkości produkcji ryb innych niż łososiowate lub innych organizmów wodnych oraz powierzchni użytkowej stawów eksploatowanych w cyklu produkcyjnym w obiektach chowu lub hodowli tych ryb lub tych organizmów, za okres od dnia 1 maja roku rozpoczynającego cykl do dnia 30 kwietnia roku następującego po zakończeniu tego cyklu produkcyjnego.

Nie wnosi się opłat z tytułu tych rodzajów korzystania ze środowiska, spośród których roczna wysokość opłaty nie przekracza 800 zł, przy czym podmiot korzystający ze środowiska przedkłada marszałkowi województwa wykaz zawierający informacje i dane, wykorzystane do ustalenia wysokości opłat oraz wysokość tych opłat.

Proponuje się zwolnić te podmioty korzystające ze środowiska, które są zwolnione z opłaty z tytułu korzystania ze środowiska, z obowiązku przedkładania marszałkowi województwa wykazów danych i informacji, o którym mowa w art. 286. W konsekwencji wprowadza się przepis wyłączający możliwość zastosowania kary grzywny, o której mowa w art. 359 ust. 2, za niezłożenie sprawozdania, w stosunku do podmiotów zwolnionych z opłaty.

Proponowana zmiana ma charakter racjonalizatorski i zmierza do uchylenia uciążliwego i zbędnego, a przy tym często nieuświadomionego, obciążenia administracyjnego. Należy podkreślić, że gromadzone przez urzędy marszałkowskie dane o zakresie korzystania ze środowiska nie są później do niczego wykorzystywane. Jediną potrzebą ich przetworzenia jest stwierdzenie, czy podmiot jest zobowiązany do wniesienia opłaty i czy wyliczył ją prawidłowo. System ma zatem charakter jedynie „opłatowy”.

2.15. w art. 15 – zmiana ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1242)

Zmiana ma na celu określenie zasad regulujących tryb ustalania wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) w przypadkach zaniżenia jej wysokości przez płatnika oraz wprowadzenie wyraźnego zapisu o niestosowaniu do stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe odrębnych przepisów o sukcesji praw i obowiązków.

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami, jeżeli płatnik składek nie przekaze danych lub przekaze nieprawdziwe dane na dokumencie ZUA IWA, co spowoduje zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe (wyliczanej przez ZUS), ZUS ustala, w drodze decyzji, stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych. Przepis ten stosuje się odpowiednio do płatników składek samodzielnie ustalających stopę procentową składki, niezobowiązanych do składania ZUS IWA za dany rok, którzy nieprawidłowo ustalili liczbę ubezpieczonych lub grupę działalności, przy czym jeżeli płatnik składek stwierdzi nieprawidłowość, obowiązany jest ponownie ustalić stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe we własnym zakresie.

Zgodnie z brzmieniem przepisów, ZUS dokonuje podwyższenia stopy procentowej składki we wszystkich przypadkach, w których jej wysokość zostanie ustalona w wysokości niższej niż obowiązująca, albo gdy płatnik zobowiązany do samodzielnego ustalania jej wysokości wykaże ją w zaniżonej wysokości w składanej przez siebie deklaracji rozliczeniowej.

Jak wynika z orzecznictwa, zastosowanie przedmiotowej sankcji możliwe jest wyłącznie pod warunkiem ustalenia, iż nastąpiło przekazanie nieprawdziwych danych, a płatnik nie ponosi odpowiedzialności za nienależyte wykonanie obowiązków, a więc nie ponosi winy za nieprzekazanie lub przekazanie nieprawdziwych danych, gdy nastąpi to z przyczyn niezależnych od płatnika. Natomiast zachowanie należytej staranności miałyby wyłączać możliwość zastosowania sankcji w postaci podwyższenia stopy procentowej (wyrok SN z dnia 6 sierpnia 2013 r. sygn. akt. II UK 431/12, wyrok SN z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt. III UK 53/12, wyrok SN z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt II UK 39/12; wyrok SN z dnia 21 lutego 2012 r., sygn. akt. I UK 207/11, wyrok SN z dnia 16 czerwca 2011 r., sygn. akt I UK 15/11; postanowienie SN z dnia 4 lutego 2011 r., sygn. akt II UZP 1/11). ZUS nie podziela takiego stanowiska i nie bada przyczyn przekazania przez płatnika

nieprawidłowych danych. W ocenie ZUS obowiązek badania zawinienia płatnika nie wynika z przepisów ustawy. Wobec twierdzenia płatnika o popełnionym błędzie, ZUS nie miałby w zasadzie żadnych możliwości wykazania winy płatnika i zamiaru świadomego przekazania danych nieprawdziwych. Taki też pogląd zawarł w swoim uzasadnieniu Sąd Apelacyjny w Krakowie do wyroku z dnia 5 marca 2013 r., sygn. akt III AUa 1131/12. Należy podkreślić, że orzecznictwo sądowe jest niejednolite. W 2014 r. na 111 spraw rozstrzygniętych wyrokiem sądowym 69 spraw zostało rozstrzygniętych na niekorzyść ZUS, co stanowi 62%. W 2015 r. na 118 spraw rozstrzygniętych wyrokiem sądowym 78 spraw zostało przegranych, co stanowi 66%.

Ponadto przepisy są bardzo rygorystyczne:

- zniżenie wysokości stopy nawet w jednym czy kilku miesiącach roku składkowego powoduje, że ZUS zobowiązany jest wydać przedmiotową decyzję na cały rok składkowy,
- ustalenie stopy w podwyższonej wysokości jest dokonywane, nawet jeśli płatnik niezwłocznie po wezwaniu skoryguje dokumenty rozliczeniowe (decyduje bowiem sam fakt wystąpienia zniżenia), co jest odbierane przez płatników jako zbyt dotkliwe.

Propozycja zmierza, więc do wprowadzenia przepisu nierodzącego tak znacznych rozbieżności interpretacyjnych oraz podwyższania stopy w tych przypadkach, gdy płatnik mimo wezwania uchyla się od złożenia odpowiednio informacji ZUS IWA lub korygujących dokumentów rozliczeniowych.

Proponowane zmiany pozwolą na:

- zmniejszenie liczby spraw spornych, w tym kierowanych na drogę postępowania sądowego,
- korzystniejszy odbiór regulacji przez płatników składek,
- zmniejszenie kosztów administracyjnych po stronie ZUS (będzie mobilizował płatników do złożenia wymaganych korekt dokumentów ubezpieczeniowych).

Może natomiast ulec zmniejszeniu liczba decyzji o podwyższeniu stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Decyzji takich wydano w 2014 r. - 1 915, a w 2015 r. - 1 447.

Obecnie w orzecznictwie sądowym przeważa pogląd, że dopuszczalna jest sukcesja stopy procentowej składki pomiędzy podmiotami, które na gruncie *ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych* są odrębnymi płatnikami składek (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2009 r., sygn. akt. II UK 292/08). Sukcesję praw i obowiązków przewidują odrębne przepisy.

Biorąc pod uwagę okoliczność, że przepisy *ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych* nie zawierają przepisów szczególnych, które regulowałyby kwestie dopuszczalności sukcesji stopy procentowej składki w przypadkach łączenia się płatników (w tym przez przejęcie) należałoby stosować wykładnię systemową, uwzględniając całość przepisów tej ustawy odnoszących się do zasad ustalania stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. W opinii projektodawcy powyższe przemawia

za niedopuszczalnością sukcesji uprawnienia do posługiwania się daną wartością stopy procentowej składki. Sukcesja pozostawałaby w sprzeczności:

- z generalną zasadą wynikającą z brzmienia art. 27 ustawy, iż wysokość tej stopy jest ustalana płatnikowi tylko raz, na cały rok składkowy,
- z zasadą, iż stopa procentowa składki ustalana jest dla danego płatnika składek, przy czym pojęcie płatnika składek definiowane jest poprzez odniesienie do przepisów *ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych* (art. 2 pkt 4 *ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych*). Tym samym dane brane pod uwagę przy ustalaniu stopy na dany rok składkowy powinny, w świetle przepisów ustawy, dotyczyć danego płatnika składek. Dotyczy to zarówno:

- dla płatników już zgłoszonych w ZUS, samodzielnie ustalających stopę procentową składki, zatrudniających w poprzednim roku co najmniej 10 ubezpieczonych podlegających ubezpieczeniu wypadkowemu - danych o przeciętnej miesięcznej liczbie tych ubezpieczonych oraz o grupie działalności, do której ten płatnik należał na dzień 31 grudnia poprzedniego roku,

- dla płatników nowo zgłaszanych w ZUS - danych o liczbie ubezpieczonych podlegających ubezpieczeniu wypadkowemu oraz o grupie działalności, do której ten płatnik należy na dzień, od którego zgłoszenie to nie nastąpiło.

- płatników, którym stopę procentową ustala ZUS – danych z trzech kolejnych ZUS IWA złożonych przez tego płatnika.

Celem zróżnicowania wysokości stopy procentowej składki pomiędzy poszczególnymi płatnikami składek była potrzeba stymulacji płatników do podejmowania działań minimalizujących ryzyko wystąpienia wypadków przy pracy poprzez poprawę warunków bezpieczeństwa pracy. Tym samym, interpretację dopuszczającą możliwość „przejęcia” stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe należałoby uznać za interpretację contra

legem, bowiem jej skutkiem dopuszczone zostałyby sytuacje, w których wysokość stosowanej przez płatnika stopy procentowej składki nie miałyby nic wspólnego z ryzykiem zawodowym występującym u tego płatnika. Poza tym, w takich przypadkach mogłoby dochodzić do sytuacji – co teoretycznie nie jest wykluczone – w której spółka, która przejmie w trakcie roku składkowego kilka spółek będących płatnikami składek o ustalonej różnej wartości stopy procentowej składki, nabywałaby prawo do dowolnego posługiwania się kilkoma stopami procentowymi składki, skoro w ramach sukcesji uniwersalnej nabywałaby ona prawo do posługiwania się każdą ze stóp ustalonych wcześniej dla spółek przejętych.

Zwrócić należy także uwagę na to, że dopuszczenie możliwości sukcesji wysokości stopy procentowej składki obowiązującej poprzednika prawnego konsekwentnie musiałoby też oznaczać obowiązek stosowania przez płatnika (następcę prawnego) wyższej wysokości stopy procentowej składki jeśli taka obowiązywałaby poprzednika prawnego. W takich sytuacjach, w przypadku sporu z płatnikiem, ZUS zobowiązany byłby wydawać decyzję ustalającą wysokość tej stopy dla płatnika, co niewątpliwie płatnicy kwestionowaliby w postępowaniach odwoławczych przed sądem.

Analogicznie w opinii projektodawcy należałoby rozpatrywać przypadki, w których w obrocie prawnym powstaje nowy podmiot (nowy płatnik), np. rozwiązanie spółki, na którą przechodzi cały majątek spółki dzielonej (rozwiązanej) czy spółki osobowej, do której osoba fizyczna wnosi na pokrycie udziału wkład w postaci swojego przedsiębiorstwa. A zatem pomimo istnienia odrębnych uregulowań prawnych przewidujących sukcesję uniwersalną praw i obowiązków w takich przypadkach, nowo powstałym płatnikom powinni ustalać obowiązującą ich wysokość stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe na zasadach ogólnych.

W opinii projektodawcy, obowiązek posługiwania się w danym roku składkowym określoną wysokością stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe przez danego płatnika składek nie może być postrzegany jako zobowiązanie czy uprawnienie, które przechodziłoby na następcę prawnego. Wydaje się jednak, iż stopa procentowa składek nie mieści się w zakresie przedmiotowym normy zawartej w art. 31 *ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych*. Przepis ten odsyła do wskazanych w nim przepisów Ordynacji podatkowej, ale nie w zakresie wszelkich praw i obowiązków istniejących w sferze ubezpieczeń społecznych, a jedynie w zakresie odnoszącym się do „należności z tytułu składek”. Podkreślenia wymaga, iż pojęcie „należności z tytułu składek” ma w *ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych* swoją definicję – art. 24 ust. 2 stanowi bowiem, że są nimi składki

oraz odsetki za zwłokę, koszty egzekucyjne, koszty upomnienia i dodatkowa opłata. Tym samym wydaje się, iż wynikająca z odpowiedniego zastosowania art. 93 § 2 albo 93a § 1 *Ordynacji podatkowej* w związku z art. 31 *ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych* norma dotycząca przedmiotowego zakresu sukcesji w sferze ubezpieczeń społecznych, winna brzmieć następująco „(...) wstępuje we wszelkie prawa i obowiązki przekształcanej osoby lub spółki dotyczące składek oraz odsetek za zwłokę, kosztów egzekucyjnych, kosztów upomnienia i dodatkowej opłaty”. Przy takim rozumieniu wskazanej wyżej normy ewentualną dopuszczalność zastosowania tzw. „sukcesji stopy procentowej” należałoby uzależnić od zakresu pojęcia „składka” w rozumieniu art. 24 ust. 2 *ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych* – oczywistym jest bowiem, że stopa procentowa składki nie jest odsetkami za zwłokę, kosztami egzekucyjnymi bądź dodatkową opłatą.

Art. 4 pkt 3 *ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych* jako składki definiuje „składki na ubezpieczenia społeczne osób wymienionych w pkt. 1” (a więc ubezpieczonych). Istotnym jest, iż w świetle przepisów ustawy, składka powstaje w wyniku wystąpienia określonych w ustawie zdarzeń przyszłych i niepewnych (np. uzyskania przychodu przez ubezpieczonego będącego pracownikiem, czy też prowadzenia działalności pozarolniczej w danym okresie i zadeklarowania wynikającej z przepisów podstawy wymiaru składek). Przykładowo – w odniesieniu do pracownika „powstanie” składki za styczeń w określonej wysokości będzie konsekwencją uzyskania przez niego przychodu w styczniu. Brak takiego przychodu oznacza natomiast brak składki. Za powyższym rozumieniem przemawia także okoliczność, iż *ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych* pojęcie „składka” odnosi do składki już ustalonej (por. art. 40 ust. 1, art. 45 ust. 1 pkt 1, art. 47 ust. 4 ustawy), a nie przyszłej, która po spełnieniu ustawowych warunków może być ustalona w przyszłości. Oznacza to, iż w chwili wystąpienia zdarzenia stanowiącego podstawę sukcesji praw i obowiązków, składki za okresy przypadające po dacie tego zdarzenia jeszcze nie zostały ustalone, a więc nie powstały. Tym samym, jako nie istniejące w dacie sukcesji, nie mogą być jej przedmiotem.

Wobec powyższego konieczne jest wprowadzenie przepisu jednoznacznie rozstrzygającego o braku możliwości sukcesji wysokości stopy procentowej składki, w przypadkach przekształceń, łączenia się lub podziału płatników.

2.16. w art. 16 – zmiany ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584 z późn. zm.)

2.16.1. zmiany w pkt 7-12 - w zakresie kontroli

Poddanie się kontroli przez przedsiębiorcę jest jego obowiązkiem. Przepisy dotyczące kontroli działalności gospodarczej wprowadzone zostały do *ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej* (dalej „ustawy SDG”) w celu określenia wspólnych zasad jej podejmowania i wykonywania. Kontrole są nieodzownym elementem wykonywania uprawnień władzy publicznej wobec prowadzących działalność gospodarczą. Przedsiębiorcy wskazują jednak na nadmierną jej uciążliwość. Obecnie nie ma między innymi możliwości przeprowadzenia wspólnych kontroli przez kilka organów w sytuacji, gdy dla przedsiębiorcy byłoby to korzystne. Prowadzi to do niepotrzebnego zakłócania pracy przedsiębiorcy lub uniemożliwia mu rozpoczęcie wykonywania działalności w przypadku kontroli obowiązkowych.

W zakresie kontroli problemem jest także niepełna wiedza podmiotów kontrolowanych o procedurach kontroli (terminie, przebiegu i trybie kontroli). Brak znajomości procedur wśród przedsiębiorców wynika m.in. ze zmieniających się przepisów oraz trudności z bieżącym ich śledzeniem (związanych z brakiem przygotowania prawniczego, brakiem czasu, brakiem środków na obsługę prawną itp.).

W proponowanej nowelizacji ustawy SDG zmiany w zakresie kontroli wykonywania działalności mają na celu zapewnienie lepszego wyważenia interesu przedsiębiorcy i interesu publicznego, a tym samym wzmocnienie zasady zaufania państwa do obywatela.

Proponuje się wprowadzenie przepisów:

- zgodnie z którymi kontrole będą przeprowadzane na podstawie identyfikacji prawdopodobieństwa naruszenia prawa („analizy ryzyka”);
- regulujących tryb pobierania próbek i dokonywania oględzin w ramach kontroli;
- wprowadzających możliwość złożenia skargi do sądu na postanowienie organu kontroli;
- umożliwiających przeprowadzanie wspólnych kontroli;
- wprowadzających zakaz ponownej kontroli;

- zgodnie z którymi organy kontroli będą zobowiązane do zamieszczania na swoich stronach internetowych informacji o procedurach kontroli.

2.16.1.1. zmiana w pkt 7 - kontrole na podstawie identyfikacji prawdopodobieństwa naruszenia prawa „analizy ryzyka”

Proponuje się wprowadzenie w art. 78a ust. 1 normy, zgodnie z którą organy administracji publicznej powinny planować i organizować kontrole po uprzednim przeprowadzeniu identyfikacji prawdopodobieństwa naruszenia prawa. Tzw. „analiza ryzyka” powinna wskazać identyfikację obszarów podmiotowych i przedmiotowych, w których ryzyko naruszenia przepisów jest największe. Sposób przeprowadzenia analizy ryzyka określi właściwy organ kontroli lub organ nadrzędny. Wymogu przeprowadzenia analizy ryzyka nie będzie stosowało się do kontroli przedsiębiorcy w przypadku, gdy organ poweźmie uzasadnione podejrzenie zagrożenia życia lub zdrowia, niebezpieczeństwa powstania szkód majątkowych w znacznych rozmiarach, popełnienia przestępstwa lub wykroczenia, przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego w wyniku wykonywania tej działalności, naruszenia zakazu praktyk ograniczających konkurencję lub zakazu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Regulacja ma na celu ograniczenie liczby i zakresu kontroli przedsiębiorców, u których występuje niewielkie ryzyko bądź nie stwierdzono wcześniej naruszeń przepisów. Tzw. analiza ryzyka będzie dokumentem wewnętrznym administracji.

2.16.1.2. zmiana w pkt 7- informacja o procedurach kontroli na stronach internetowych organu kontroli

Proponuje się normę (art. 78a ust. 3) zobowiązującą organy administracji publicznej do zamieszczania w BIP organu ogólnych schematów procedur kontroli oraz sposobu przeprowadzania analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa w ramach wykonywania działalności gospodarczej. Przedsiębiorca, dzięki temu rozwiązaniu, będzie w ten sposób miał możliwość zapoznania się z konkretną procedurą w bardzo praktyczny sposób (według formuły „krok po kroku”). Opis powinien określać przebieg kontroli w sposób przystępny, wskazując podstawowe rozwiązania i tryby postępowania. Nie będzie przy tym konieczności wskazywania poszczególnych jednostek tego samego organu kontrolującego. Byłoby to nie tylko nieczytelne, ale także często niemożliwe. Możliwe natomiast jest wskazanie wszystkich instytucji i rozwiązań – wraz z podaniem podstawy prawnej.

2.16.1.3. zmiana w pkt 8 - tryb pobierania próbek i dokonywania oględzin

Proponuje się (art. 79 ust. 5-5e) przepis, zgodnie z którym podjęcie czynności polegających na pobieraniu próbek i dokonywaniu oględzin, w tym pojazdów lub dokonywaniu pomiarów powinno być poprzedzone zawiadomieniem, z tą jednak różnicą, że organ kontroli nie będzie obowiązany czekać, aż upłynie 7 dni od zawiadomienia, aby przystąpić do tych czynności. Dla doręczenia zawiadomienia przewidziano szczególne rozwiązanie, gdy przedsiębiorca lub inna upoważniona przez niego osoba będą nieobecni albo przedsiębiorca nie upoważni nikogo do odbioru zawiadomienia. W takich przypadkach zawiadomienie będzie mogło być doręczone zarządzającemu w imieniu kontrolowanego zakładem lub inną wyodrębnioną częścią przedsiębiorstwa lub kierownikowi wyodrębnionej komórki organizacyjnej przedsiębiorstwa. Czynności te nie mogą przekraczać 24 kolejnych godzin liczonych od chwili rozpoczęcia tych czynności. Oględziny nie mogą dotyczyć treści dokumentów. Wykonanie takich czynności będzie musiało być zakończone sporządzeniem protokołu. Rozwiązanie to ma na celu podniesienie skuteczności nadzoru rynku sprawowanego przez organy publiczne, z jednoczesnym ograniczeniem uciążliwości czynności organów. Postulat ograniczenia zakresu wymaganego zawiadomienia o kontroli jest zgłaszany zarówno przez niektóre organizacje przedsiębiorców, jak i organy nadzoru. Obecne w rozdziale 5 SDG rozwiązania dotyczące kontroli zachowują równowagę między potrzebą ograniczenia zakłóceń prowadzenia przedsiębiorstw do minimum a koniecznością czuwania nad przestrzeganiem prawa. W szczególności należy zwrócić uwagę na to, że projektowane modyfikacje nie podważają zasadniczych konstrukcji regulacji rozdziału 5 SDG. W celu utrzymania możliwie wąskich odstępstw od reguł ogólnych proponuje się wprowadzenie nowej instytucji, tj. odrębnego trybu pobierania i dokonywania oględzin. Wprowadzenie nowej instytucji uzasadnione jest tym, że alternatywnym rozwiązaniem mogłoby być stopniowe poszerzanie listy wyjątków od art. 79 ust. 1 SDG, który ustanawia zasadę zawiadamiania przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli. W ocenie projektodawcy poszerzanie katalogu wyjątków byłoby nieproporcjonalne do celu, jakim jest zapewnienie skutecznego nadzoru. Do prawidłowego wykonywania zadań organów kontroli wystarczające jest bowiem pobranie próbek i dokonywanie oględzin, z pozostawieniem pozostałych czynności kontrolnych w reżimie art. 79 ust. 1 SDG. Rozwiązanie godzi obowiązek zawiadamiania o kontrolach, które nadal będzie standardem ich przeprowadzania, i potrzebą zapobiegania nieuczciwym zabiegom niektórych przedsiębiorców. Jeżeli kontrola prowadzona jest w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa, przestępstwa

skarbowego, wykroczenia lub wykroczenia skarbowego i organ korzysta z odstępstw określonych w art. 84d SDG, wówczas kontrolowanemu nie będzie przysługiwał sprzeciw, a zatem czynności kontrolne nie będą podlegały obligatoryjnemu wstrzymaniu. W wielu dziedzinach prawa przedsiębiorcy zobowiązani są do określonych czynności faktycznych. Przykładowo taki charakter mają wymogi zachowania odpowiednich warunków higienicznych i sanitarnych, składowania odpadów, spełniania bezwzględnie obowiązujących parametrów technicznych użytych materiałów, np. budowlanych, terminu przydatności żywności itd. Naruszenie przepisów w wielu dziedzinach skutkuje realnym zagrożeniem zdrowia i życia, nawet w skali epidemii, lub poważnym zanieczyszczeniem środowiska naturalnego, często o nieodwracalnych skutkach. Jednocześnie jednak stosunkowo łatwe jest usunięcie dowodów naruszenia prawa, przez np. ukrycie albo przemieszczenie dowodów lub ich zamienienie na przedmioty zgodne z prawem. Z tego względu bezwzględny termin 7 dni zawiadomienia o kontroli obniża skuteczność egzekucji prawa. Taki stan rzeczy jest nie tylko szkodliwy dla interesów indywidualnych (inwestorów, konsumentów, pacjentów itp.), ale także dla interesu publicznego, często w dużej skali (ochrona środowiska). Niewystarczająco skuteczna egzekucja prawa prowadzi także do zakłócenia uczciwej konkurencji na rynku. Dominującym motywem wielu naruszeń jest dążenie do obniżenia kosztów działalności gospodarczej. To prowadzi do bardzo negatywnego zjawiska wypierania z rynku rzetelnych przedsiębiorców, którzy ponoszą koszty związane z przestrzeganiem prawa, przez te podmioty, które ignorują wymogi określone przepisami lub w ogóle działają poza sferą regulowaną prawem. Efektywna egzekucja prawa służy ochronie nie tylko takich cennych wartości jak zdrowie, życie, ochrona środowiska, ale także ma pozytywne oddziaływanie na warunki rynkowe przez eliminację nieuczciwej konkurencji. Stąd celowe jest dopuszczenie w szerszym zakresie przeprowadzania wybranych czynności kontrolnych przed upływem 7 dniowego terminu zawiadomienia. Takimi czynnościami kontrolnymi, które nie są nadmiernie uciążliwe dla rzetelnych przedsiębiorców, a wydatnie pomogą w zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, są pobieranie próbek lub dokonywanie pomiarów i oględziny. Ponieważ nowe rozwiązanie ma służyć szeroko pojętemu bezpieczeństwu, z oględzin dokonywanych w trybie doraźnym wyłączono dokumenty. Fałszerstwo dokumentów jest bowiem przestępstwem i powinno być ścigane w trybie karnym².

² Zob. art. 270 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.).

2.16.1.4. zmiana w pkt 9 - dotycząca książek kontroli

Na podstawie obowiązujących przepisów prowadzenie książki kontroli w postaci elektronicznej generuje obowiązek prowadzenia równolegle książki w postaci papierowej. Proponuje się nowelizację art. 81 ust. 1a ustawy SDG, aby przedsiębiorca miał możliwość wyboru prowadzenia jednej formy książki kontroli. Ponadto, proponuje się, aby z brzmienia przepisu wprost wynikało, że udostępnienie elektronicznej książki kontroli mogło nastąpić nie tylko za pomocą jej wydruków, ale także przez zapewnienie dostępu do urządzenia pozwalającego na zapoznanie się z zapisami w niej umieszczonymi w postaci elektronicznej.

2.16.1.5. zmiana w pkt 10 - umożliwienie przeprowadzania wspólnych kontroli

Umożliwiono – na wniosek lub za zgodą przedsiębiorcy – przeprowadzanie wspólnych kontroli organów administracji publicznej, jeżeli przedmiotem kontroli jest ten sam przedmiot (te same przedmioty), a przeprowadzenie kontroli jest obligatoryjne (np. kontrola obiektu budowlanego przed dopuszczeniem do użytkowania). Limit czasu trwania kontroli liczony będzie odrębnie dla każdego organu, tak jak dotychczas, na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy SDG. Wariantem wspólnej kontroli jest wszczęcie kolejnej kontroli w trakcie trwania innej kontroli. Na taką okoliczność przedsiębiorcy należy przyznać prawo do wyrażenia zgody na wszczęcie kolejnej kontroli, zanim zostanie zakończona poprzednia kontrola innego organu. Przepis taki jest zbliżony do obowiązującego art. 79 ust. 5 ustawy SDG, zgodnie z którym na wniosek przedsiębiorcy kontrola może być wszczęta przed upływem 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o wszczęciu kontroli. Jeżeli przedsiębiorca uzna, że prowadzenie w stosunku do niego w tym samym czasie więcej niż jednej kontroli nie wpłynie negatywnie na jego funkcjonowanie, to przepisy prawa będą umożliwiały mu wyrażenie na to zgody. Przewiduje się, że rozwiązanie ograniczy czas trwania kontroli w danym roku, jak również umożliwi przedsiębiorcy uzyskanie niezbędnych uzgodnień i stanowisk organów administracji publicznej w możliwie krótkim czasie i w sposób możliwie nieuciążliwy. Ocena, czy wspólna kontrola jest faktycznie korzystna, będzie w każdym przypadku należała do przedsiębiorcy i będzie mogła być podjęta tylko z jego inicjatywy.

2.16.1.6. zmiana w pkt 11 - zakaz ponownej kontroli

Proponuje się wprowadzenie zakazu kontroli, w przypadku gdy ma ona dotyczyć zakresu objętego uprzednio zakończoną kontrolą. Zakaz nie miałby zastosowania, gdy ponowna kontrola byłaby niezbędna do przeprowadzenia postępowania w:

- sprawie stwierdzenia nieważności, stwierdzenia wygaśnięcia, uchylecia lub zmiany decyzji ostatecznej lub wznowienia postępowania w sprawie zakończonej decyzją ostateczną;
- związku z uchyleciem lub stwierdzeniem nieważności decyzji przez sąd administracyjny;
- celu sprawdzenia wykonania zaleceń pokontrolnych organu, w związku z przeprowadzoną kontrolą.

Zakazu ponownej kontroli nie stosowałoby się także w przypadku, gdy uprzednio zakończona kontrola została przeprowadzona z naruszeniem prawa mającym wpływ na wynik kontroli. Przewiduje się, że rozwiązanie ograniczy czas trwania kontroli. Przedsiębiorca nie będzie zmuszony do przedkładania organom administracji publicznej tych samych dokumentów. Nie będzie również narażony na różnice w ustaleniach oraz zaleceniach pokontrolnych. Przedmiotowe rozwiązanie jest wzorowane na art. 282a § 1 i 2 *Ordynacji podatkowej*. W tym zakresie należy jednak pamiętać o normach obecnie ujętych w art. 83 SDG, które wskazują maksymalny czas trwania wszystkich kontroli organu w danym roku kalendarzowym.

2.16.1.7. zmiana w pkt 12 - sprzeciw na przedłużenie czasu kontroli. Możliwość złożenia skargi do sądu na postanowienie organu kontroli

Przepisy rozdziału 5 SDG odnoszące się do sprzeciwu przedsiębiorcy wobec działań organu kontroli należałoby uzupełnić o regulację umożliwiającą złożenie skargi do sądu administracyjnego na postanowienie organu kontroli o kontynuowaniu czynności kontrolnych.

Dodatkowo proponuje się umożliwić przedsiębiorcy złożenie uzasadnionego sprzeciwu wobec każdorazowego przedłużenia czasu trwania kontroli przez organ kontroli. Procedura sprzeciwu byłaby podobna do obowiązujących przepisów art. 84c SDG.

Złożenie skargi do sądu administracyjnego na postanowienie organu kontroli o kontynuowaniu czynności kontrolnych nie będzie wstrzymywało tych czynności. Jednakże do spraw rozpoznawanych przez sądy administracyjne będzie stosować się przepis art. 61 *ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami kontrola może zostać każdorazowo przedłużona wyłącznie z przyczyn niezależnych od organu i wymaga tylko uzasadnienia na piśmie (art. 83 ust. 3 SDG). Przedsiębiorca jednak może wnieść sprzeciw wobec przedłużenia czasu trwania kontroli jedynie w sytuacji, gdy organ przekroczy maksymalny czas trwania kontroli (art. 83 ust. 1 SDG).

SDG nie zawiera odrębnej regulacji stanowiącej o właściwości sądów administracyjnych do kontroli postanowienia wydanego w postępowaniu kontrolnym, o czym mowa w art. 3 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*. W związku z tym, na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 ww. ustawy, skargi przedsiębiorców są odrzucane. Przedsiębiorcy nie mają zatem skutecznych możliwości dochodzenia swoich racji przed sądem po wyczerpaniu instancyjności postępowania przewidzianego w art. 84c SDG³.

W myśl art. 77 ust. 6 SDG dowody przeprowadzone w toku kontroli przez organ kontroli z naruszeniem przepisów prawa w zakresie kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, jeżeli miały istotny wpływ na wyniki kontroli, nie mogą stanowić dowodu w żadnym postępowaniu administracyjnym, podatkowym, karnym lub karnoskarbowym dotyczącym kontrolowanego przedsiębiorcy. To oznacza, że uzyskanie orzeczenia stwierdzającego zebranie dowodów z naruszeniem prawa może być w żywotnym interesie przedsiębiorcy.

2.16.2. zmiany w pkt 1 i 6 - interpretacje

W praktyce organów państwowych zdarza się, że w wyniku zmiany wykładni przepisów prawa, dokonywanej w związku z prowadzonym postępowaniem administracyjnym lub kontrolą, dochodzi do pogorszenia sytuacji prawnej przedsiębiorcy, pomimo braku zmiany przepisu prawa i stanu faktycznego. Praktykę tę należy uznać za podważającą zaufanie obywateli, w tym w szczególności przedsiębiorców, do państwa.

W projekcie proponuje się uregulowanie również mechanizmu ochrony przedsiębiorcy przed ponoszeniem negatywnych skutków wynikających ze zmiany wykładni przepisów prawa przez organy państwowe, w zakresie w jakim przedsiębiorca działał w zaufaniu do ugruntowanej praktyki stosowania danych przepisów, która następnie została zmieniona.

³ Zgodnie z art. 84c ust. 1 SDG przedsiębiorca może wnieść sprzeciw wobec niektórych zachowań kontrolera, w tym np. braku zawiadomienia od kontrolującego o zamiarze wszczęcia kontroli, podjęcia kontroli bez upoważnienia czy przekroczenia czasu trwania kontroli. Rozpatrując sprzeciw, organ kontroli wydaje postanowienie (odstąpienie od czynności kontrolnych, kontynuowanie czynności kontrolnych), wobec którego przedsiębiorca może wnieść zażalenie.

2.16.2.1. zmiany w pkt 1

W dodawanym art. 9c proponuje się ustanowić ogólną regułę, zgodnie z którą przedsiębiorca nie może być obciążony jakimikolwiek daninami publicznymi, sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w przypadku zmiany przez organ administracji publicznej, państwową jednostkę organizacyjną lub organ kontroli zakresu lub sposobu zastosowania przepisów w jego indywidualnej sprawie, w zakresie, w jakim zastosował się do ugruntowanej praktyki albo zastosował się do stanowiska zajętego wobec niego we wcześniejszym rozstrzygnięciu lub wyniku kontroli jego działalności gospodarczej.

Pojęcie „ugruntowanej praktyki”, opierając się na poglądach doktryny, proponuje się zdefiniować jako wykładnię prawa dominującą w okresie objętym zachowaniem przedsiębiorcy, nie krócej jednak niż w okresie 12 miesięcy przed dniem wszczęcia postępowania administracyjnego w indywidualnej sprawie przedsiębiorcy albo przed dniem podjęcia czynności kontrolnych, zawartą w szczególności w pisemnych stanowiskach, interpretacjach lub prawomocnych rozstrzygnięciach tych organów, jednostek lub sądów, zaleceniach pokontrolnych lub dokumentach zawierających rekomendacje organów określających zalecany sposób postępowania w zakresie przedmiotu objętego kontrolą. Dodatkowo, mając na względzie duże znaczenie w praktyce interpretacji wydawanych na wniosek przedsiębiorców oraz powszechną praktykę wykorzystywania ich także przez innych przedsiębiorców, proponuje się by przedsiębiorca mógł powoływać się na interpretację udzieloną innemu przedsiębiorcy, o ile nie została ona zmieniona, a stan faktyczny przedstawiony w interpretacji jest taki sam jak stan faktyczny, w jakim znajduje się przedsiębiorca. Wyjaśnienia wymaga, iż tożsamość stanu faktycznego przedsiębiorcy powołującego się na interpretację wydaną na wniosek innego przedsiębiorcy odnosi się jedynie do kwestii tożsamości przedmiotowej stanu faktycznego.

Zdarza się, że organy, w szczególności celne i podatkowe, odchodzą od dotychczas przyjętej praktyki stosowania przepisu i w konsekwencji domagają się od przedsiębiorcy uiszczenia należności publicznoprawnych za zdarzenia, które miały miejsce w okresie, gdy kierowały się dotychczasową praktyką. Propozycja legislacyjna zakłada, że zmiana wykładni (interpretacji) przepisów prawa dokonywana przez organy kontroli, mimo braku zmiany treści przepisu i stanu faktycznego, wpływająca na sytuację prawną przedsiębiorcy, może wywoływać skutki jedynie na przyszłość. Przepis będzie miał charakter gwarancyjny i wpisuje się w ustanowioną w art. 2 Konstytucji zasadę demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

W praworządym państwie nie powinna być dopuszczalna sytuacja, gdy organy Państwa uznają dane działanie za prawidłowe i legalne, a następnie - w niezmienionym stanie faktycznym i prawnym - za nieprawidłowe, gdyż postępowanie takie nie budzi zaufania do organów i Państwa.⁴

2.16.2.2. zmiany w pkt 6

W związku z regułami wprowadzanymi w art. 9c ustawy SDG, mając na względzie specyfikę kontroli działalności gospodarczej, proponuje się wprowadzić w art. 77a regulację uzupełniającą ww. regułę w toku kontroli poprzez ustanowienie przepisu, zgodnie z którym, jeżeli na podstawie materiału dowodowego zebranego w toku przeprowadzonej kontroli zostanie ustalone, że kwestionowane postępowanie kontrolowanego w okresie objętym kontrolą było wynikiem stosowania się przez niego do ugruntowanej praktyki, o której mowa w dodawanym art. 9 ust. 2, lub interpretacji, o której mowa w dodawanym art. 9c ust. 3, lub wydanego wobec niego przedsiębiorcy rozstrzygnięcia lub uprzednich zaleceń pokontrolnych zakłada się, że organ kontroli powinien zawiadomić kontrolowanego o ujawnionych okolicznościach, jednocześnie wskazując zgromadzony w tym zakresie materiał dowodowy. W takim przypadku, organ kontroli, w drodze zaleceń pokontrolnych, powinien także wskazać kontrolowanemu przedsiębiorcy prawidłowy sposób postępowania oraz termin, od którego nakazuje jego stosowanie.

W efekcie, w przypadku zmiany przez organ kontroli zakresu lub sposobu zastosowania przepisów, w związku z prowadzoną kontrolą, przedsiębiorca nie będzie mógł być obciążony jakimikolwiek daninami publicznymi, sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie i w czasie, w jakim zastosował się do ugruntowanej praktyki.

Celem propozycji legislacyjnej jest zapewnienie ochrony przedsiębiorcy działającemu w uzasadnionym przekonaniu co do prawidłowości swojego postępowania, które w wyniku zmiany przez organ kontroli wykładni przepisu prawa zostaje uznane za nieprawidłowe. Wprowadzenie obowiązku pouczenia przedsiębiorcy o właściwym, według organu kontroli, rozumieniu i zastosowaniu przepisu oraz ustaleniu terminu, od którego przedsiębiorca będzie obowiązany się podporządkować stanowisku organu kontroli, w konsekwencji będzie zwalniało przedsiębiorcę od odpowiedzialności za zdarzenia przeszłe.

⁴ Por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 28 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt III SA/GI 1659/13, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/A00CA5C641>.

2.16.3. zmiany w pkt 3-5 - w zakresie CEIDG

Propozycje mają na celu m.in. ograniczenie zakresu danych zawartych we wpisie do CEIDG niezwiązanych bezpośrednio z działalnością gospodarczą lub niewpływających na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego.

2.16.3.1. zmiana w pkt 3 – dot. danych wpisowych w zakresie NIP

W art. 25 ust. 1 pkt 3 SDG doprecyzowuje się obowiązujący przepis dotyczący wpisu NIP do CEIDG, poprzez dodanie wyrazów: „o ile taki posiada”, adekwatnie do rozwiązań przyjętych względem danych wpisowych, takich jak PESEL i REGON, ponieważ osobie składającej wniosek NIP mógł nie zostać nadany.

2.16.3.2. zmiana w pkt 3 - w zakresie wpisu danych adresowych do CEIDG

Proponuje się wprowadzenie zmiany w art. 25 ust. 1 pkt 5 SDG poprzez zniesienie wpisu do CEIDG informacji o miejscu i adresie zamieszkania. Zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 1 są to dane niejawne i nie mają wpływu na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego.

2.16.3.3. zmiana w pkt 3 - w zakresie podawania kodu PKD

Proponuje się ograniczenie ujawnianej w CEIDG liczby przedmiotów wykonywanej działalności (kodów PKD) maksymalnie do 10 pozycji, tak aby rejestr odzwierciedlał faktycznie prowadzony przez podmiot zakres działalności, analogicznie jak zostało to uregulowane w ustawie o KRS.

Ograniczenie liczby wpisywanych do CEIDG przedmiotów działalności ma na celu ujawnienie w CEIDG rzeczywiście wykonywanej przez podmiot działalności ze wskazaniem jednego, przeważającego rodzaju działalności. Zawarcie informacji o przeważającym rodzaju działalności w rejestrze umożliwi przekazanie właściwym organom odpowiadającym za nadanie podmiotowi identyfikatorów NIP i REGON najpełniejszego pakietu danych o przedsiębiorcy wpisywanym do CEIDG. Z powyższych względów konieczne jest wprowadzenie wymogu zamieszczania w CEIDG klasyfikacji przeważającego przedmiotu działalności do poziomu podklasy.

2.16.3.4. zmiana w pkt 3 - w zakresie zgłaszania informacji o ogłoszeniu upadłości

Celem zmiany jest umożliwienie zgłaszania przez sąd informacji o ustanowionym syndyku w ramach istniejącego obowiązku sądów gospodarczych wynikających z art. 31 ust. 3 oraz informacji będących danymi wpisowymi na podstawie art. 25 ust. 1 pkt 14 ustawy SDG. Zmiana ta wyeliminuje problemy ze zgłaszaniem takich informacji w CEIDG.

Obowiązujące przepisy nie zawierają podstawy do zgłaszania danych syndyka przez sąd, nie nakładają także takiego obowiązku na przedsiębiorców. W związku z powyższym proponuje się wprowadzenie obowiązku, zgodnie z którym sądy będą wpisywały z urzędu dane syndyka.

2.16.3.5. zmiana w pkt 3 - w zakresie zgłaszania informacji o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego

Proponowana zmiana jest analogiczna do zmiany dotyczącej wpisywania z urzędu danych syndyka. Celem propozycji jest umożliwienie zgłaszania przez sąd informacji o ustanowionym zarządcy lub nadzorcy w ramach obowiązku sądów gospodarczych wynikających z art. 31 ust. 3 oraz informacji będących danymi wpisowymi na podstawie art. 25 ust. 1 pkt 15 ustawy SDG.

2.16.3.6. zmiana w pkt 3 - wprowadzenie obowiązku złożenia wraz wnioskiem o wpis do CEIDG oświadczenia o posiadaniu tytułu prawnego do lokalu

Proponowana zmiana ma na celu ochronę osób trzecich przed wskazywaniem przez przedsiębiorców w CEIDG nieprawdziwych danych adresowych niezgodnych ze stanem faktycznym.

Proponuje się wprowadzenie obowiązku złożenia wraz wnioskiem o wpis do CEIDG oświadczenia o posiadaniu tytułu prawnego do lokalu. Przedsiębiorca będzie składał oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia na podstawie art. 233 § 6 Kodeksu karnego.

Obecnie analogiczne oświadczenie przedsiębiorca składa pod rygorem odpowiedzialności karnej na podstawie art. 25 ust. 7 oraz art. 27 ust. 2 pkt 5, w związku z brakiem orzeczonych zakazów wykonywania działalności i wykonywania określonego zawodu (art. 25 ust. 1 pkt 16-18 SDG).

2.16.3.7. zmiana w pkt 4 - uzupełnienie przesłanek niepoprawności wniosku o wpis do CEIDG

Zmiana jest konieczna z uwagi na dodanie nowego ust. 8 w art. 25 ustawy SDG, zgodnie z którym wprowadza się obowiązek złożenia oświadczenia o posiadaniu tytułu prawnego do nieruchomości, której adresy wskazywane są we wpisie w CEIDG.

Proponuje się wskazanie w art. 27 ust. 2 w pkt 5a ustawy SDG, że wnioskiem niepoprawnym będzie również wniosek, z którym nie złożono takiego oświadczenia.

2.16.3.8. zmiana w pkt 5 - nieujawnianie w „historii wpisu” niektórych danych adresowych

Proponuje się wprowadzenie podstawy prawnej, poprzez zmianę ust. 2a w art. 35 ustawy SDG, zgodnie z którą będzie możliwe wystąpienie do organu prowadzącego CEIDG z wnioskiem o niepublikowanie danych adresowych, które zostały zmienione, a stanowią obecnie tzw. dane historyczne wpisu. Dotyczy to publikowania w przeszłości danych adresowych w CEIDG, które były wskazane bez tytułu prawnego i bez zgody osoby uprawnionej, lecz zostały zmienione w wyniku wezwania w toczącym się postępowaniu administracyjnym, albo zostały zmienione bez takiego wezwania. Dotyczy także danych adresowych nieruchomości wpisanych do CEIDG, które następnie zostały zmienione przez osobę uprawnioną w innym trybie, niż wynikający z ust. 1a art. 35 ustawy SDG, tzn. zmiana tych danych nie była przedmiotem postępowania administracyjnego przed ministrem właściwym do spraw gospodarki.

2.16.4. zmiana w pkt 2 - dostosowanie przepisu art. 14a ust. 1d *ustawy SDG* do nowego brzmienia definicji „osoby sprawującej osobistą opiekę nad dzieckiem” w związku ze zmianą *ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych*

Zmiana *ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych*, która weszła w życie 2 stycznia 2016 r., wprowadziła modyfikację definicji „osoby sprawującej osobistą opiekę nad dzieckiem” poprzez wydłużenie limitu okresu sprawowania opieki nad dzieckiem do zakończenia roku kalendarzowego, w którym dziecko kończy 6. roku życia. Do 1 stycznia 2016 r. granicą tego limitu było ukończenie przez dziecko 5. roku życia. Spowodowało to rozbieżność przepisu art. 14a ust. 1d ustawy SDG z art. 4 pkt 17 *ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych*.

Wobec powyższego proponuje się zmianę ust. 1d w art. 14a ustawy SDG, poprzez zastąpienie określenia „do ukończenia przez nie 5 roku życia” – określeniem „do zakończenia roku kalendarzowego, w którym dziecko kończy 6. rok życia” – w którym przedsiębiorca, w celu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem, będzie mógł zawiesić wykonywaną działalność gospodarczą na okres do 3 lat.

2.17. w art. 17 - zmiany ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2015 r. poz. 2273 i 2278 oraz z 2016 r. poz. 266 i 542)

Proponuje się wprowadzanie zmiany w art. 56 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. *o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji* zmieniającym art. 286 ustawy

z dnia 27 kwietnia 2001 r. - *Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. z 2016 r. poz. 672), który wejdzie w życie 1 stycznia 2019 r. Jednocześnie dodaje się pkt 10a zmieniający brzmienie art. 289. Zmiana art. 286 i 289 *Prawo ochrony środowiska* jest analogiczna do zmiany proponowanej w art. 14 projektu i ma na celu zagwarantowanie, aby również po 1 stycznia 2019 r., kiedy to wchodzi w życie nowe brzmienie art. 289 zmienione ustawą *o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji*, podmioty korzystające ze środowiska, które są zwolnione z uiszczania opłaty, zgodnie z art. 289 *Prawo ochrony środowiska*, były zwolnione także z obowiązku przedkładania marszałkowi województwa wykazu zawierającego informacje i dane, o których mowa w art. 287 i w konsekwencji wyłączone z zakresu art. 359 ust. 2 przewidującego karę grzywny za niezłożenie ww. sprawozdania.

2.18. w art. 18 – zmiany ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2013 r. poz. 888 oraz z 2015 r. poz. 1688)

Zgodnie z art. 6 ust. 3 w powiązaniu z art. 7 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w stosunku do przedsiębiorców wprowadzających produkty w opakowaniach, którzy w danym roku wprowadzili do obrotu produkty o łącznej masie opakowań nieprzekraczającej 1 Mg, nie stosuje się przepisów ustawy w zakresie uzyskania wymaganych poziomów odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych. Przedsiębiorcy ci mogą być zwolnieni z opłaty produktowej po spełnieniu warunków wymaganych do otrzymania pomocy de minimis (wartość pomocy de minimis odpowiada wartości zwolnienia z opłaty produktowej obliczanej z zastosowaniem maksymalnej stawki).

Proponuje się nowelizację w celu ułatwienia prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorcom wprowadzającym produkty w opakowaniach, którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań nieprzekraczającej 1 Mg poprzez wyłączenie ich z konieczności przeprowadzania kampanii edukacyjnej, o której mowa w art. 19 lub przeznaczania na ten cel 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu. W konsekwencji tej zmiany, ta grupa przedsiębiorców będzie zwolniona z przygotowania sprawozdania dot. kampanii edukacyjnych.

Proponowana zmiana ma charakter racjonalizatorski i zmierza do uchylenia uciążliwego i zbędnego, a przy tym często nieuświadomionego, obciążenia administracyjnego.

3. Zgłoszenie lobbingowe

Stosownie do art. 5 ustawy z 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) oraz art. 52 § 1 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z 29 października 2013 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979, z późn. zm.) projekt ustawy został udostępniony w BIP Rządowego Centrum Legislacji oraz na stronie rządowego portalu konsultacji publicznych (konsultacje on-line).

4. Oświadczenie o zgodności projektowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

5. Ocena, czy projekt ustawy będzie podlegał notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych

Zawarte w projekcie ustawy regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), w związku z tym projekt nie będzie podlegał notyfikacji.

6. Informacja dotycząca przedstawienia projektu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

7. Termin wejścia w życie

Planuje się, że ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2017 r.